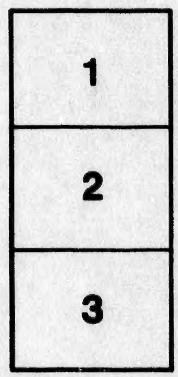
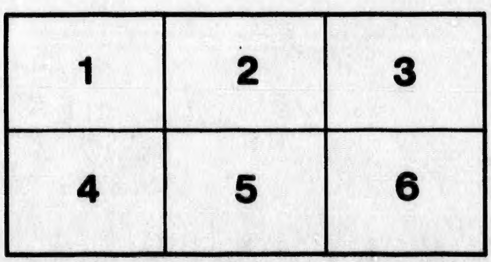

1
2
3

1
2
3

1
2
3
4
5
6

ACTA ET DECRETA

SECUNDI CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS,

IN QUEBECENSI CIVITATE

ANNO DOMINI MDCCCLIV,

PONTIFICATUS PII PAPÆ IX NONO,

CELEBRATI,

A Sancta Sede revisa et recognita.

QUEBECI:
APUD LOVELL ET LAMOUREUX, TYPOGRAPHOS.
MDCCCLV.

ACTA ET DECRETA

SECUNDI CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS,

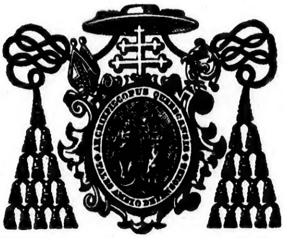
IN QUEBECENSI CIVITATE

ANNO DOMINI MDCCCLIV,

PONTIFICATUS PII PAPÆ IX NONO,

CELEBRATI,

A Sancta Sede revisa et recognita.

QUEBECI:
APUD LOVELL ET LAMOUREUX, TYPOGRAPHOS.
MDCCCLV.

ACTA ET DECRETA
SECUNDI CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS
ANNO MDCCCLIV
CELEBRATI,
PRÆSIDE ILLUSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO ARCHIEPISCOPO QUEBECENSI.

LITTERÆ DE INDICENDO ET CONVOCANDO
Provinciae Quebecensis Secundo Concilio.

PETRUS-FLAVIANUS TURGEON,

MISERATIONE DIVINA ET SANCTÆ SEDIS APOSTOLICÆ GRATIA ARCHIEPISCOPUS QUEBECENSIS, ETC., ETC.,

Reverendissimis Provinciæ Quebecensis Episcopis, nostro eorumdemque Clero et Populo, Salutem in Domino.

Quum secundum Sacrosancti Concilii Tridentini præscriptiones, tertio quoque anno, in unaquaque Provincia Ecclesiastica, celebrandum sit Concilium, ut pastores simul congregati, inspirante Spiritu Sancto, utiliora possint media seligere ad tuendam stabiliendamque fidem in cordibus christianorum, cultum divinum ampliori honore muniendum, studium bonorum operum amoremque rectæ disciplinæ in clero populoque fovenda; Nos, præterea, Decretum

XX primi Concilii Provinciæ Quebecensis obsequentes, pro muneris nostri officio, secundum Concilium ejusdem Provinciæ in civitate Quebecensi, ecclesiaque nostra metropolitana, indicere et convocare decrevimus, illudque, in dicta ecclesia, Dominica infra Octavam Ascensionis, die scilicet 28a mensis Maii præsentis anni, incipiendum, per præsentes indicimus atque convocamus.

Quapropter omnes et singulos Reverendissimos ac Venerabiles in Christo Fratres nostros Marianopolitanensem, Carrhensem, Diœcesis Regiopolitanensis Administratorem, Bypolitanum, Torontinum, S. Hyacinthi, Trifluvianum et S. Bonifacii, Episcopos nostros co-provinciales, eorumdemque coadjutores *cum futura successione*, ac alios quoscumque qui de jure, vel privilegio, Synodo seu Concilio Provinciali interesse debent, enixe hortamur et invitamus, et, in quantum necesse est, auctoritate nostra archiepiscopali et ordinaria requirimus et admonemus, eisque, virtute sanctæ obedientiæ, districte præcipimus ut ad dictum Synodum seu Concilium Provinciale celebrandum conveniant et personaliter compareant, nisi forte, justo detenti impedimento, procuratoribus ab eis legitime electis in hoc Concilio suppleantur; et quoscumque suarum respective diœcesium ecclesiasticos, qui de jure vel privilegio interesse debent, ad illud quoque convenire et comparere faciant.

Venerabiles in episcopatu Fratres obsecramus ut diœcesanos suos hortentur ad preces pro felici Concilii exitu fundendas. Omnipotentem Deum humillime deprecentur ut decreta ejusdem Concilii spiritu sapientiæ indicta, majorem

Dei gloriam animarumque salutem in Provincia ecclesiastica Quebecensi promoveant.

Datum Quebeci, in ædibus nostris archiepiscopalibus, sub signo sigilloque nostris ac Secretarii nostri chirographo, in Epiphania Domini, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto.

† P. F., ARCHIEPPUS QUEBECENSIS.

De Mandato Illustrissimi ac Reverendissimi DD. Quebecensis Archiepiscopi,

EDMUNDUS LANGEVIN, Pter., Secr.

ACTA SECUNDI CONCILII PROVINCIÆ QUEBECENSIS.

Prima Congregatio privata.

Juxta decretum indictionis, in Epiphania Domini, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto, ab Illmo ac Rmo DD. PETRO-FLAVIANO TURGEON Archiepiscopo Quebecensi datum, convenerunt die vigesima septima mensis Maii, hora decima ante meridiem, in ædibus Palatii Archiepiscopalis Quebecensis, cum præfato Illmo ac Rmo Archiepiscopo ad secundum Provinciæ ecclesiasticæ Concilium habendum, scilicet:

Rmus DD. Episcopus Marianopolitanensis, IGNATIUS BOURGET;

Rmus DD. Episcopus Carrhensis, Coadjutor Episcopi Kingstoniensis, necnon Diœcesis Kingstoniensis administrator, PATRITIUS PHELAN, de jure dicto Concilio assistens

cum voce decisiva, vi litterarum Romæ die 31 Augusti 1853 datarum;

Rmus DD. Episcopus S. Hyacinthi, JOANNES-CAROLUS PRINCE;

Rmus DD. Episcopus Bypolitanus, JOSEPHUS-EUGENIUS-BRUNO GUIGUES;

Rmus DD. Episcopus Torontinus, ARMANDUS-FRANCISCUS-MARIA a comitibus DE CHARBONNEL;

Rmus DD. Episcopus Trifluvianensis, THOMAS COOKE.

I.—Placuit Patribus alios Coadjutores Episcoporum Provinciæ ad Concilium admittere cum voce tantum consultativa, juxta mentem S. Sedis, litteris diei 8 Julii 1852 expressam, eisque concedere facultatem sibi presbyteros seligendi qui inter theologos et canonistas connumerentur.

Vi dictæ concessionis admissi sunt Rmus DD. Episcopus Tloanensis, supradicti Illmi ac Rmi Archiepiscopi Quebecensis Coadjutor, CAROLUS-FRANCISCUS BAILLARGEON; et Rmus DD. Cydoniensis Episcopus, supradicti Episcopi Marianopolitanensis Coadjutor, JOSEPHUS LAROCQUE.

II.—Aberat Rmus ALEXANDER TACHE, Episcopus S. Bonifacii, in Territorio vulgo dicto *le Nord-Ouest*, qui litteris die 23 Decembris 1853 ante dicti Concilii convocationem scriptis, fatebatur sibi facultatem futurum Concilium adeundi non fore, ob gravia quæ missionibus suæ vastæ diœcesis evenirent damna, si præsenti tempore eas relinqueret.

III.—Illmus ac Rmus DD. Archiepiscopus Quebecensis, de consilio et consensu Rmorum aliorum Patrum Con-

cilii, sequentes officiales ad dictum Concilium adjuvandum eligit et nominat, nempe:

1. Promotores Concilii, Rmum DD. Tloanensem Episcopum, et Rev. Joannem-Baptistam-Antonium Ferland, domus archiepiscopalis Quebecensis presbyterum;

2. Secretarios Concilii, admodum Rev. Carolum-Felicem Cazeau, vicarium generalem Archiepiscopi Quebecensis, et Rev. Joseph-Octavium Paré, canonicum capituli cathedralis Ecclesiæ Marianopolitanensis, ac secretarium diœcesis Marianopolitanensis;

3. Magistros cœremoniarum, Reverendos Edmundum-Carolum-Hyppolitum Langevin, secretarium Archidiœcesis Quebecensis, et Josephum-Renatum-Leandrum Hamelin, secretarium diœcesis Trifluvianensis;

4. Cantorem, Rev. Josephum Auclair, parochum Quebecensem.

IV.—Perlecto instrumento delegationis capituli ecclesiæ cathedralis Marianopolitanæ, Rev. Petrus-Adolphus Pinsonnault, archidiaconus dicti capituli, admissus est tanquam Deputatus ab eodem capitulo.

V.—Admissi sunt tanquam theologi et canonistæ:

1. Illmi ac Rmi DD. Archiepiscopi Quebecensis, admodum Rev. Ludovicus-Jacobus Casault, vicarius generalis dicti Archiepiscopi, necnon Superior Seminarii Quebecensis, et Reverendi Antonius Parant, presbyter dicti Seminarii, et Franciscus-Xaverius Delage, parochus a Beata Maria Auxiliatrici vulgo *l'Islet*, in Quebecensi archidiœcesi;

2. Rmi Marianopolitanensis Episcopi, admodum R. Jacobus-Philippus Santoni, Oblatorum Mariæ Immaculatæ

Provincialis et Rev. Joannes Baptista Labelle, parochus a S. Rocho vulgo *de l'Achigan*, in diœcesi Marianopolitanensi;

3. Rmi Carrhensis Episcopi, admodum Rev. Æneas McDonnell, vicarius generalis dicti Episcopi, et Rev. Olivarius Kelly, loci vulgo dicti *Brockville* pastor, in diœcesi Kingstoniensi;

4. Rmi Episcopi S. Hyacinthi, admodum Reverendi Franciscus-Xaverius Demers, vicarius generalis dicti Episcopi, necnon parochus a S. Dionysio, in diœcesi, S. Hyacinthi; et Josephus-Sabinus Raymond, vicarius generalis ejusdem Episcopi, necnon præpositus studiis in Seminario dictæ diœcesis;

5. Rmi Episcopi Bypolitani, admodum Rev. Petrus Aubert, vicarius generalis dicti Episcopi et Superior Oblatorum Mariæ Immaculatæ in diœcesi Bypolitana; et Rev. Petrus-Henricus Harkin, presbyter domus archiepiscopalis Quebecensis;

6. Rmi Torontini Episcopi, admodum Rev. Eduardus Gordon, vicarius generalis dicti Episcopi, et civitatis vulgo dictæ *Hamilton* in diœcesi Torontina pastor, et Rev. Claudius Ternet, loci vulgo nuncupati *Penitanguishine* in eadem diœcesi missionarius;

7. Rmi Trifluvianensis Episcopi, admodum Rev. Franciscus-Germanus Loranger, vicarius generalis dicti Episcopi, necnon monialium S. Ursulæ in urbe Trifluviana capellanus, et Rev. Carolus Harper, Seminarii Nicoletensis in diœcesi Trifluvianensi Superior;

8. Rmi Tloanensis Episcopi, Reverendi Georgius Schneider, Superior Societatis Jesu in archidiœcesi Quebecensi, et Georgius-Hilarius Besserer, parochus a S. Familia in insula Aurelianensi, in eadem archidiœcesi;

9. Rmi Cydoniensis Episcopi, Rev. Felix Martin, Superior Societatis Jesu in Marianopolitanensi diœcesi, et Vincentius-Leo Villeneuve presbyter Seminarii S. Sulpitii Marianopolitanensis;

VI.—Statuitur ordinem eumdem servandum esse, quoad præcedentiam, ac in primo Concilio.

VII.—Sequentes formantur Congregationes ad expendendum diversas sibi a Patribus propositas quæstiones:

Prima scilicet de Decretis.—Rmo DD. Cydoniensi Episcopo, Præside.

Admodum Rev. A. McDonnell, et Reverendi G. Schneider, V. L. Villeneuve et O. Kelly.

Secunda de Doctrina.—Rmo DD. Bypolitano Episcopo, Præside.

Admodum Reverendi E. Gordon, P. Aubert, J. P. Santoni, et Reverendi A. Parant et F. X. Delâge.

Tertia de Liturgia.—Rmo DD. S. Hyacinthi Episcopo, Præside.

Reverendi P. A. Pinsonnault, F. G. Loranger, J. Auclair, E. C. H. Langevin et J. R. L. Hamelin.

Quarta de Disciplina.—Rmo DD. Marianopolitanensi Episcopo, Præside.

Admodum Rev. F. X. Demers, et Reverendi G. H. Besserer, C. Ternet, J. B. A. Ferland, J. B. Labelle et P. H. Harkin.

Quinta de Studiis.—Rmo DD. Torontino Episcopo, Præside.

Admodum Rev. L. J. Casault et J. S. Raymond, et Reverendi F. Martin et C. Harper.

VIII.—Proposita et unanimiter admissa sunt a Patribus quæ sequuntur decreta in prima Sessione legenda, scilicet: 1. de aperienda Synodo, 2. de modo vivendi in Concilio, 3. de professione fidei.

IX.—Quoad ordinem servandum 1. ab omnibus qui interesse debent Concilio; 2. in privatis congregationibus Episcoporum; 3. in congregationibus generalibus, statuerunt Patres easdem regulas esse sequendas ac in primo Concilio.

X. Secretarii instruuntur per edictum publicum convocare primam congregationem generalem, eadem die, tertia hora post meridiem, in aula palatii archiepiscopalis habendam.

Quibus finitis recitatur oratio *Sub tuum*, etc., et recedunt Patres.

Prima Congregatio generalis.

Eadem die, hora tertia post meridiem, in congregatione generali convenerunt omnes Rmi Episcopi ad primam congregationem privatam præsentes, rocheto et mozetta induti.

Adfuerunt quoque Deputatus a capitulo ecclesiæ cathedralis Marianopolitanensis, necnon officiales et theologi Concilii ad dictam congregationem rite convocati, in habitu ordinario, in aula majori palatii archiepiscopalis sicut in primo Concilio strata et adornata.

Post recitationem hymni *Veni Creatòr*, etc. cum deprecatione *Adsumus*, etc., facie versa ad Crucem Archiepiscopalem, instantibus Promotoribus, Illmus ac Rmus Archiepiscopus declarat Rmos Episcopos Tloanensem et Cydoniensem, priorem Coadjutorem dicti Archiepiscopi, et posteriorem Coadjutorem Episcopi Marianopolitanensis, admissos fuisse inter Patres, sed tantum cum voce consultativa, ex decisione S. Sedis, cum privilegio sibi adjungendi theologos presbyteros eodem numero ac cæteri Patres.

His peractis, 1. Proclamantur nomina officialium qui in prima privata congregatione a Patribus nominati sunt;

2. Legitur instrumentum, quo Rev. Petrus Adolphus-Pinsonnault constituitur Deputatus ad Concilium a capitulo ecclesiæ cathedralis Marianopolitanensis;

3. Publicantur nomina theologorum et canonistarum a quocumque Episcopo selectorum.

Post hoc legitur ordo præcedentiæ in primo Concilio servatus, qui jubetur a Patribus in hoc præsenti Concilio servari.

Proclamantur Congregationes diversæ scilicet de Decretis, de Doctrina, de Liturgia, de Disciplina et de Studiis, eo modo quo a Patribus in privata prima congregatione coordinata sunt.

Postea leguntur tria decreta quæ in Sessione prima, sequenti die habenda, proclamanda sunt, scilicet: 1um de aperienda synodo; 2um de modo vivendi in Concilio; 3um de professione fidei.

Legitur quoque ordo qui servatus fuit in primo Concilio et qui, secundum mentem Patrum, servandus est et in hoc Concilio:

1. Quoad residentiam necnon distributionem temporis ab omnibus qui interesse debent dicto Concilio;

2. Quoad regulas in congregationibus generalibus observandas.

Tum recitatur et admittitur promissio ordinaria de secreto ab omnibus tenendo circa res in Concilio discussas et quæ possent detrahere vel reverentiæ Concilio debitæ, vel honori cujusvis personæ.

Tandem indicata fuit prima Sessio generalis, die sequenti, hora octava cum dimidia ante meridiem habenda.

Tunc finem habuit prima congregatio generalis, recitata oratione *Sub tuum*, etc.

Sessio prima.

Die vigesima octava Maii ejusdem anni, incidente in Dominicam infra octavam Ascensionis, anno Pontificatus Sanctissimi Domini Nostri Pii Divina Providentia Papæ Noni, mane hora octava cum dimidia conveniunt Patres in majori aula Palatii Archiepiscopalis, cum Deputato a Capitulo Marianopolitanensi, theologis et officiariis Concilii, multisque aliis sacerdotibus.

Ordinata processione, a Palatio omnes exeunt et per viam publicam procedunt ad Ecclesiam Metropolitanam, eodem modo et ordine ac in prima Sessione primi Concilii, Archiepiscopo et Episcopis cappa et mitra, cæterisque omnibus habitu sibi competenti indutis.

Ecclesiam ingressi Patres Concilii pergunt ad faldistoria ex utraque parte chori disposita, et cæteri adeunt stallos.

Missa solemnis de Spiritu Sancto ab Archiepiscopo celebratur. Qua finita cantantur psalmi, litaniæ, orationesque, prout in Pontificali Romano inveniuntur.

Concionem habuit ad populum Rmus Episcopus Marianopolitanensis.

Tum promulgantur et approbantur a Patribus cum cæremoniis solitis, sequentia decreta: 1mum de aperienda Synodo; 2um de modo vivendi in Concilio; 3um de professione fidei.

Hanc professionem fidei emittunt Rmi Sti. Hyacinthi et Trifluvianensis Episcopi, qui a tempore primi Concilii ad has novas sedes fuerunt promoti.

Deinde indicitur secunda Sessio Concilii quæ habenda est feria quinta ejusdem hebdomadæ, die scilicet prima Junii proxime evenientis, nisi pro rebus Concilii bene gerendis aliud conducere videatur.

Tandem benedictione solemni ab Archiepiscopo clero et populo impertita, omnes processionaliter, eo ordine quo advenerant, ad domum Archiepiscopalem recedunt.

Secunda Congregatio Privata.

Eadem die, quinta hora post meridiem conveniunt Patres.

Leguntur et approbantur acta præcedentium congregationum, necnon Sessionis primæ.

Proponitur ab Illmo ac Rmo Archiepiscopo Decretum *de Sacramentis*, quod, post lectionem, jubetur ad Congregationem *de Doctrina* deferri.

Proponitur quoque decretum *de vita et honestate clericorum*, quod legitur et refertur ad Congregationem de *Decretis*.

Refertur etiam ad eamdem Congregationem decretum *de Juramento*.

Hora undecima recedunt Patres.

Tertia Congregatio privata.

Hora nona cum tribus quadrantibus, feria secunda, die vigesima nona Maii, conveniunt Patres loco consueto.

Quædam quæstiones circa disciplinam referuntur Rmis Episcopis Bypolitano et Trifluvianensi ut examinentur, competenti modo formulentur et de novo Rmorum Patrum judicio subjiciantur.

Legitur decretum de *Parochis et aliis animarum curam gerentibus*, cujus discussio, non completa hora undecima cum tribus quadrantibus, continuabitur in proxima congregatione privata.

Quarta Congregatio privata.

Eadem die, hora tertia post meridiem, conveniunt Patres.

Discutitur de novo decretum *de Parochis et aliis animarum curam gerentibus* et jubetur deferri ad Congregationem *de Disciplina*.

Discutitur etiam decretum *de administratione Bonorum Ecclesiarum*, et refertur ad eamdem Congregationem.

Hora sexta discedunt Patres.

Quinta Congregatio privata.

Feria tertia, die scilicet trigesima Maii, hora nona cum dimidia ante meridiem, conveniunt Patres, post missam solemnem ab Archiepiscopo celebratam pro defunctis Episcopis Provinciæ ecclesiasticæ Quebecensis.

Legitur relatio prima Congregationis *de Doctrina* super decretum *de Sacramentis*, quod decretum, cum dicta relatione, legetur in proxima congregatione generali post meridiem tenenda.

Hora undecima cum tribus quadrantibus recedunt Patres.

Secunda Congregatio generalis.

Die trigesima Maii incidente in feriam tertiam sextæ hebdomadæ post Pascha, tertia hora post meridiem habita est, loco solito, secunda congregatio generalis cui interfuere Patres, cum theologis et officiariis Concilii.

Leguntur acta præcedentis congregationis generalis.

Legitur decretum *de Sacramentis* cum relatione Congregationis *de Doctrina* super dicto decreto.

Sexta hora, facta oratione, omnes discedunt.

Sexta Congregatio privata.

Feria quarta, die trigesima prima Maii, hora nona cum dimidia ante meridiem, adsunt Patres, loco consueto.

Leguntur acta trium præcedentium congregationum et a Patribus approbantur.

Legitur decretum *de Sacramentis*, quod emendatum a Patribus jubetur in sessione, sequenti die habenda, proclamari.

Decretum *de administratione Bonorun Ecclesiarum* jubetur referri ad Congregationen *de Decretis.*

Decretum *de vita et honestate clericorum* a Patribus admissum præcipitur etiam proclamandum esse in dicta sessione.

Hora tertia recedunt Patres ad tertiam congregationem generalem tenendam.

Tertia Congregatio generalis.

Die trigesima prima Maii ejusdem anni, hora tertia post meridiem convenerunt Patres in loco solito, cum suis officialibus et theologis.

Leguntur acta præcedentis congregationis generalis.

Legitur etiam decretum *de vita et honestate Clericorum* in proxima sessione proclamandum.

Hora quarta cum dimidia, facta oratione, recedunt omnes.

Sessio secunda.

Die prima junii ejusdem anni, incidente in feriam quintam sextæ hebdomadæ post Pascha, hora octava cum dimidia ante meridiem convenerunt Patres, cum theologis et officiariis suis, in aula Palatii Archiepiscopalis, et perrexerunt omnes per viam privatam ad ecclesiam metropolitanam, eodem ordine et eadem solemnitate in prima sessione servatis.

Missa solemnis de *Spiritu Sancto* celebratur a Reverendissimo Episcopo Torontino, et sacra concio, anglico idiomate, habita est a Reverendissimo Episcopo Carrhensi.

Omnibus ritibus in Pontificali Romano præscriptis pro secunda sessione Concilii provincialis observatis, et instantibus promotoribus, sequentia decreta edicuntur et proclamantur, scilicet : 1. de Sacramentis in genere ; 2. de sacris Ritibus in sacramentorum administratione ; 3. de Baptismo ; 4. de Confirmatione ; 5. de Eucharistia ; 6. de sacramento Pœnitentiæ ; 7. de sacramento Extremæ Unctionis ; 8. de Ordine ; 9. de sacramento Matrimonii ; et 10. de vita et honestate Clericorum.

Quæ decreta approbantur a Patribus, suffragio cujuscumque a secretariis petito, more assueto.

Tunc indicitur tertia et ultima Sessio, die quarta ejusdem mensis Junii, incidente in dominica Pentecostes, habenda, nisi Concilii bonum requirat eam ad aliam diem transferri.

Demum, post solemnem benedictionem ab archiepiscopo datam, publicata quadraginta dierum indulgentia, per eamdem viam ad aulam archiepiscopalem redeunt omnes.

Quarta Congregatio generalis.

Eadem die, hora tertia post meridiem, adsunt Patres in loco solito cum theologis et officiariis Concilii; abest tamen, pro re gravi, de aliorum Patrum consensu, reverendissimus Episcopus Tloanensis.

Leguntur et approbantur a Patribus acta præcedentis congregationis generalis.

Hora sexta, recedunt omnes.

Septima Congregatio privata.

Feria sexta, die secunda Junii, hora decima cum dimidia ante meridiem adsunt Patres, loco solito.

Leguntur et approbantur relationes quartæ congregationis generalis et sessionis secundæ.

Decretum *de Fide* examinatur et jubetur deferri ad Congregationem *de Decretis.*

Decretum de *administratione bonorum ecclesiarum* etiam examinatur, et statuitur illud in proxima sessione proclamandum esse, cum dicto decreto de Fide a dicta Congregatione *de decretis* nuper relato.

Quinta Congregatio generalis.

Eadem die hora tertia post meridiem, adsunt Patres cum theologis et officiariis Concilii.

Leguntur acta præcedentis congregationis generalis.

Leguntur quoque decreta *de Fide* et *de Administratione bonorum Ecclesiarum* a Patribus approbata et admissa, et, eorum jussu, in proxima et ultima sessione promulganda.

Hora quarta cum tribus quadrantibus abeunt omnes.

Octava Congregatio privata.

Sabbato ante dominicam Pentecostes, die tertia junii, hora nona cum dimidia ante meridiem, conveniunt Patres.

Examinantur decreta *de Juramento* et *de Parochis et aliis animarum curam gerentibus,* quæ in proxima con-

gregatione generali perlegenda proclamabuntur in sessione ultima Concilii, die sequenti tenenda.

Hora undecima cum quadrante recedunt Patres.

Sexta Congregatio generalis.

Eadem die, hora tertia post meridiem adfuerunt, cum theologis et officiariis, Patres Concilii, excepto reverendissimo Episcopo Marianopolitanensi cui, ob rem gravem, bonum dicti Concilii spectantem, data est facultas præsentem congregationem non adeundi ; aberat etiam reverendus G. N. Besserer, qui propter legitimam causam licentiam habuit ad parochiam suam redeundi.

Fit relatio præcedentis congregationis generalis.

Leguntur decreta *de Juramento* et *de Parochis et aliis animarum curam gerentibus*, quæ, de jussu Patrum, sunt in ultima sessione promulganda.

Hora quinta recedunt omnes.

Nona Congregatio privata.

Eadem die hora octava cum dimidia post meridiem, conveniunt Patres.

Leguntur et admittuntur acta præcedentis congregationis privatæ necnon et sextæ congregationis generalis.

Summa facultatum a S. Sede postulandarum admittitur, et instructio datur secretariis supplicem libellum ad hoc præparandi.

Decernitur quod a S. Sede sequentes gratiæ postulabuntur:—1. Ut in diœcesibus Kingstoniensi, Torontina et

Bypolitana, festa Epiphaniæ Domini, Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis, Corporis Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, Assumptionis et Immaculatæ Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis supprimantur et eorum solemnitates ad dominicam transferantur ;

2. Ut solemnitates quarumdam festivitatum quæ, virtute indulti S. Sedis celebrantur dominica sequenti, possint anticipari, et dominica proximiori præcedenti fieri;

3. Ut in matrimoniis mixtis ordinarius dispensare possit partem acatholicam a juramento solito præstando, et, in his casibus, promissio solemnis scripta et coram testibus facta valere possit ;

4. Ut suffragium sancti Josephi fieri valeat in officio sponsalium Beatæ Mariæ Virginis.

Instruuntur secretarii petitiones ad S. Sedem his de rebus præparare.

Ad instantiam Reverendissimi Episcopi Torontini, statuitur novas opportunum esse efformare duas diœceses ex diœcesi Torontina distrahendas, quarum una nomen habeat *Hamilton*, et altera, *London.*

Dicto Revmo Episcopo onus imponitur expostulationem ad S. Sedem parandi, de erectione novarum diœcesium, necnon et de promotione Episcoporum quibus earumdem cura committenda est.

Statuitur etiam limites diœcesis S. Hyacinthi extendendas esse, comprehendendo parvam territorii partem ex Diœcesi Marianopolitanensi distrahendam; petitio ad hunc finem edicetur a Revmo Episcopo Sancti Hyacinthi.

Revmus Episcopus Cydoniensis instruitur epistolam Summo Pontifici a Patribus subsignandam edicere.

Tandem Reverendus Elzear Alexander Taschereau, unus ex directoribus Seminarii Quebecensis, a dicto Seminario Romam missus, eligitur ut Summi Pontificis acta decretaque hujus Concilii judicio subjiciat.

Hora decima recedunt Patres.

Sessio tertia et ultima.

Dominica Pentecostes, die scilicet quarta junii ejusdem anni, convenerunt Patres cum suis officiariis et theologis, in aula majori palatii Archiepiscopalis, et per viam publicam processerunt, eodem ordine et apparatu, ac in prima sessione, ad ecclesiam metropolitanam, ut tertiam et ultimam sessionem Concilii tenerent.

Aderat magnus populi concursus, tam splendidam invisendi solemnitatem cupidus.

Missa diei solemniter celebrata ab Illmo ac Revmo Archiepiscopo, sacram concionem ad populum habuit Revmus Episcopus Bypolitanus.

Cantatis orationibus, evangelio, psalmis et cæteris in Pontificali Romano præscriptis pro ultima sessione Concilii, et, requirentibus Promotoribus, decreta sequentia, jam a Patribus sancita in privatis congregationibus, promulgata sunt in forma assueta, scilicet:

1. De Fide,
2. De Parochis et aliis animarum curam gerentibus,
3. De administratione bonorum Ecclesiarum,

4. De Juramento,

5. De publicatione decretorum hujus Concilii Provincialis,

6. De promulgatione testium Synodalium,

7. De invocatione et veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis.

Hoc ultimo decreto perlecto, Patres, summa reverentia, voverunt se suasque oves Almae Dei Salvatoris Matri, et statim canticum *Magnificat* ab omnibus, magna cum jubilatione, cantatum est.

Deinde ad instantiam Promotorum publicatum est *Decretum subscriptionis*, et invitati sunt Patres propria manu subsignare duplicem codicem decretorum, quorum unus S. Sedi Apostolicæ subjiciendus est, et alter in archivis Archiepiscopalibus est servandus.

Decretis sic a Patribus subsignatis, edicta sunt, post instantiam requisitam, decreta *de indictione proximi Concilii provincialis*, necnon de *fine Concilii*, quæ approbata sunt more solito, sicut cætera decreta superius memorata.

Tunc Illmus ac Revmus Archiepiscopus, de consensu aliorum patrum, declaravit Concilium absolutum esse; quo facto, cantatus est hymnus *Te Deum*, quem secutæ sunt solemnes acclamationes, ut videntur in actibus primi Concilii hujus Provinciæ Quebecensis.

Tandem post osculum pacis mutuo datum a Patribus, solemnis benedictio omnibus ab Archiepiscopo impertita fuit, et quadraginta dierum indulgentia proclamata fuit; cantato à Diacono versiculo: *Recedamus cum pace*, omnes respon-

derunt: *In nomine Christi;* et ad aulam archiepiscopalem regressi sunt, prima hora cum dimidia post meridiem.

Concordat cum originali.

C. F. Cazeau, Pter. Secret. Conc.

DECRETA.

Decretum de aperienda Synodo.

In nomine Sanctissimæ et Individuæ Trinitatis, Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Nos, Petrus Flavianus Turgeon, Dei et Apostolicæ Sedis gratia, ad laudem et gloriam Dei et Salvatoris Nostri Jesu Christi unigeniti Filii Dei, Patri consubstantialis, qui pro nobis caro factus, unus est Dei et hominum mediator et auctor salutis nostræ, sub tutela et præsidio Matris ejus Beatæ Mariæ Virginis, Sancti Petri Apostolorum principis, Sanctorum quorum patrocinio nostræ Ecclesiæ Cathedrales et diœceses muniuntur, atque omnium Sanctorum, statuimus ac decernimus, de consilio ac consensu Rmorum Episcoporum nostrorum comprovincialium, hac ipsa die (28a Maii) inchoari atque adeo inchoatum esse Concilium Provinciale, quod nostra metropolitana auctoritate indiximus et convocavimus; Jesum Christum Dominum et Salvatorem nostrum humiliter deprecantes, ut quod cœpit ipse perficiat, ac quæcumque ad nostram clerique et populi ædificationem stabilienda recognovimus, ab omnibus et singulis, Deo adjuvante, observentur.

Decretum de modo vivendi in Concilio.

Hæc Synodus provincialis, a B. Apostolo edocta quod omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum, qui eis qui postulant a se sapientiam dat omnibus affluenter, statuit omnes Christifideles hujusce civitatis Quebecensis, quorum, sicut et totius provinciæ gratia celebratur, exhortandos esse, prout hortatur, ut se a peccatis hactenus commissis emendare, de cætero in timore Domini ambulare, piis operibus instare, ad Sacramentum Pœnitentiæ et Eucharistiæ frequentius accedere, et quotidie pro Episcopis et Sacerdotibus hic legitime congregatis instanter orare velint; eosdem vero Episcopos et Sacerdotes ut assidue incumbant in laudibus Dei, atque singulis diebus, in quantum fieri poterit, sanctissimum Missæ sacrificium peragant, aut saltem mysteriorum celebrationi devote intersint, facientes obsecrationes, orationes et postulationes pro Ecclesia Sancta Dei, pro SSmo Patre nostro Pio Papa IX, pro Regina nostra, pro gubernatoribus et cæteris qui in sublimitate constituti sunt, et pro omnibus hominibus, ut tranquillam et quietam vitam agamus, pace fruamur et fidei augmentum videamus. Præterea hortatur illos ut jejunent singulis sextis feriis, in memoriam Passionis Domini, omnibusque diebus mensa frugali utantur.

Et quoniam oportet Episcopos irreprehensibiles esse, hortatur etiam illos et obsecratur in Domino, ut otiosas sermocinationes sedulo devitent, vitæ innocentia et integritate, fide, religione et pietate, omniumque virtutum or-

namento præfulgeant, ita ut in omnibus honestatem præ se ferant, sicut decet ministros Dei mysteriorum.

Cum autem Synodi provincialis scopus est, ut Sacra Conciliorum Summorumque Pontificum decreta renoventur et custodiantur, illos monet summopere ipsis curandum esse, ut ea accurate referantur, adjectis quibusdam, si opus est, explicationibus, ita tamen ut non recedatur unquam a mente Sanctæ Ecclesiæ Romanæ, cæterarum ecclesiarum matris ac magistræ.

In sententiis vero dicendis, nullus audeat aut immodicis verbis perstrepere, aut tumultibus perturbare, variisve et obstinatis disceptationibus contendere; sed omnes ad gloriam Dei et animarum saluti unice conspirantes, cum modestia et animi lenitate, prout Spiritus Sanctus dabit eloqui, opportune, servato ordine, proferant opiniones, in actionibus tam privatis quam publicis; ac ita quidquid dixerint, miti verborum prolatione temperent, ut nec audientes offendantur, nec recta judicii acies perturbato animo inflectatur.

Insuper ipsa Synodus decernit ac declarat quod si forte contigerit aliquos debito in loco non sedere, sive in sessionibus, sive in congregationibus, nulli propterea præjudicium generetur, nullique novum jus acquiratur (Concil. Trid. 16. 2). In qualicumque enim ordine compareat et sedeat, jura illius salva esse vult Synodus.

Demum universis qui, jure vocati, ad hoc Concilium provinciale convenerunt, in virtute sanctæ obedientiæ præcipit, ne antequam dimissum fuerit, discedere præsumant,

nisi ob rationabilem causam, facultateque petita et obtenta a Patribus ; et insuper eos omnes hortatur ut diurnum vivendi ordinem, in prima Congregatione Generali promulgatum et statutum, fideliter exequantur.

Decretum de professione fidei.

Præcipit Sancta Synodus Tridentina patriarchis, primatibus, archiepiscopis et omnibus aliis qui de jure vel consuetudine in Concilio provinciali interesse debent, ut in ipsa prima Synodo provinciali post finem præsentis Concilii habenda, ea omnia et singula quæ ab hac sancta Synodo definita et statuta sunt palam recipiant, necnon veram obedientiam Summo Romano Pontifici spondeant et profiteantur, simulque hæreses omnes a sacris canonibus et generalibus Conciliis, præsertimque ab hac eadem Synodo damnatas, publice detestentur et anathematizent: idemque in posterum quicumque in patriarchas, primates, archiepiscopos episcoposque promovendi, in prima synodo provinciali in qua ipsi interfuerint, omnino observent.

Decretum de Fide.

Cum fides sit salutis humanæ initium, fundamentum et radix omnis justificationis, *sine qua impossibile est placere Deo*, et ad filiorum ejus consortium pervenire, *credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit;* cumque nostris temporibus innumeri homines ignorantiæ tenebris sint involuti, aut sophismatibus impiorum decepti, necnon hæreticorum cavilla-

tionibus expositi, mandamus omnibus nostræ provinciæ animarum rectoribus, ut fidei catholicæ dogmata sedulo et lucide exponant, quo fidelium mentes contra horum impiorum artes et effrænatos impetus feliciter præmuniantur.

Ut autem in his exponendis habeant formam sanorum verborum, docentes ex eodem sensu, iisdemque terminis, quibus ab Ecclesia tradita et definita sunt, firmiter teneant fideliterque sequantur symbolum fidei, cujus expositionis typum exhibet tum professio fidei a Pio IV Pontifice Maximo præscripta, tum decretum, quod hic subjicimus, Concilii Lateranensis IV, quo præcipui errores, qui hodiedum pullulant fideique fundamenta subruunt, radicitus præscinduntur.

Firmiter credimus, et simpliciter confitemur, quod unus solus est verus Deus, æternus, immensus et incommutabilis, incomprehensibilis, omnipotens et ineffabilis, Pater et Filius et Spiritus Sanctus ; tres quidem personæ, sed una essentia, substantia seu natura simplex omnino: Pater a nullo, Filius a Patre solo, ac Spiritus Sanctus pariter ab utroque ; absque initio semper, ac sine fine: Pater generans, Filius nascens, et Spiritus Sanctus procedens, consubstantiales, et coæquales et coomnipotentes, et coæterni ; unum universorum principium: creator omnium visibilium et invisibilium, spiritualium et corporalium: qui sua omnipotenti virtute simul ab initio temporis utramque de nihilo condidit creaturam, spiritualem et corporalem, angelicam videlicet et mundanam: ac deinde humanam quasi communem, ex spiritu et corpore constitutam. Diabolus enim

et alii dæmones, a Deo quidem natura creati sunt boni, sed ipsi per se facti sunt mali: homo vero diaboli suggestione peccavit. Hæc Sancta Trinitas secundum communem essentiam individua, et secundum personales proprietates discreta, primo per Moysen et sanctos Prophetas, aliosque famulos suos, juxta ordinatissimam dispositionem temporum, doctrinam humano generi tribuit salutarem. Et tandem unigenitus Dei Filius Jesus Christus a tota Trinitate communiter incarnatus, ex Maria semper Virgine Spiritus Sancti cooperatione conceptus, verus homo factus, ex anima rationali et humana carne compositus, una in duabus naturis persona, viam vitæ manifestius demonstravit.

Qui, cum secundum divinitatem sit immortalis et impassibilis, idem ipse secundum humanitatem factus est passibilis et mortalis. Qui, etiam pro salute humani generis in ligno crucis passus et mortuus, descendit ad inferos, resurrexit a mortuis, et ascendit in cœlum; sed descendit in anima et resurrexit in carne, ascenditque pariter in utroque; venturus in fine sæculi, judicaturus vivos et mortuos, et redditurus singulis secundum opera sua tam reprobis quam electis: qui omnes cum suis propriis resurgent corporibus, quæ nunc gestant, ut recipiant secundum opera sua, sive bona fuerint, sive mala; illi cum diabolo pœnam perpetuam, et isti cum Christo gloriam sempiternam.

Una vero est fidelium universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur. In qua idem ipse sacerdos et sacrificium Jesus Christus, cujus corpus et sanguis in sacramento altaris sub speciebus panis et vini veraciter conti-

nentur, transsubstantiatis pane in corpus et vino in sanguinem potestate divina: ut, ad perficiendum mysterium unitatis, accipiamus ipsi de suo, quod accipit ipse de nostro. Et hoc utique sacramentum nemo potest conficere nisi sacerdos, qui rite fuerit ordinatus secundum claves Ecclesiæ, quas ipse concessit Apostolis, eorumque successoribus Jesus Christus. Sacramentum vero baptismi (quod ad Dei invocationem, et individuæ Trinitatis, videlicet Patris, et Filii et Spiritus Sancti, consecratur in aqua) tam parvulis quam adultis in forma Ecclesiæ a quocumque rite collatum proficit ad salutem. Et si post susceptionem baptismi quisquam prolapsus fuerit in peccatum, per veram potest semper pœnitentiam reparari....

Nos autem hanc fidem firmiter tenentes atque hic palam corde et ore confitentes, omnes errores quos ipsa evertit et damnat, detestamur ac damnamus.

His igitur fidei nostræ documentis innixi, et omnino inhærentes latis vel ferendis S. Sedis oraculis, damnamus Pantheismum, sive spiritualem, sive materialem, in quo systemate, Deus est omnia, et omnia Deus.

Reprobamus et damnamus omnia systemata ex quibus concludi posset aut insinuari, sive directe, sive indirecte, divinam substantiam non esse vere et absolute, omnique modo et sub omni respectu, a quacumque alia substantia, seu visibili, seu invisibili, quovis nomine et forma, segregatam.

Detestamur ac damnamus impietatem illorum qui augustissimum Trinitatis mysterium nihil esse dicunt nisi symbolum systematis Pantheistici.

Damnamus systema illorum qui catholicum de creatione e nihilo dogma abjicientes, asserunt Deum solummodo efformasse, ac disposuisse materiam sibi coæternam. Respuimus etiam ac damnamus illorum errorem qui summam Dei independentiam tollunt, negantes ejus libertatem in suis ad extra operibus.

Damnamus non tantum errorem materialistarum qui negant animam esse substantiam spiritualem, a corpore distinctam, sed etiam impietatem eorum qui affirmant omnes animæ actus ab organicis corporis dispositionibus invincibiliter determinari, tollentes sic humanam libertatem.

Detestamur et damnamus impietatem eorum qui hominis ordinationem ad statum supernaturalem, ejusdemque ad vitam æternam et beatam vocationem negare non erubescunt.

Damnamus omnia systemata quæ historiam religionis, quam Scriptura sacra continet, in fictiones mythicas evertunt; sicut etiam perhorrescimus et damnamus impietatem eorum qui sacrosancta Evangelii dicta ad sensus et usus non solum profanos, sed etiam criminosos detorquentes, ipsum Jesu Christi nomen, sacrilega audacia usurpantes, ipsum Dominum nostrum sibi vindicant, hodiernisque sectariis impiis et antichristianis antesignanum blasphemare non refugiunt.

Damnamus eorum pervulgatissimum errorem qui religionum, ut dicitur, indifferentiam introducentes, negant unicam esse religionem a Deo institutam, unicam Christi Ecclesiam, aut eam ex diversis sectis coalescere contendunt.

De Sacramentis in genere.

1. Parochi cæterique omnes sacerdotes quibus incumbit mysteriorum Dei dispensatio, in primis hæc verba Ritualis Romani semper ob oculos habeant: "Cum igitur in Ecclesia Dei nihil sanctius, aut utilius, nihilque excellentius, aut magis divinum habeatur quam sacramenta ad humani generis salutem a Christo Domino instituta, parochus, vel quivis alius sacerdos, ad quem eorum administratio pertinet, meminisse in primis debet, se sancta tractare, atque omni fere temporis momento ad tam sanctæ administrationis officium paratum esse oportere."

2. "Quamobrem illud perpetuo curabit, ut integre, caste pieque vitam agat; nam etsi sacramenta ab impuris inquinari non possunt, neque a pravis ministris eorum effectus impediri, impure tamen et indigne ea ministrantes, in æternæ mortis reatum incurrunt. Sacerdos ergo, si fuerit peccati mortalis sibi conscius (quod absit), ad sacramentorum administrationem non audeat accedere, nisi prius corde pœniteat; sed si habeat copiam confessarii, et temporis, locique ratio ferat, convenit confiteri."

3. "Quacumque diei ac noctis hora ad sacramenta administranda vocabitur, nullam officio suo præstando (præsertim si necessitas urgeat) moram interponat. Ac præterea populum sæpe, prout sese offeret occasio, præmonebit, ut cum sacro ministerio opus fuerit, se quamprimum advocet, nulla temporis aut cujuscumque incommodi habita ratione."

4. "Ipse vero antequam ad hujusmodi administrationem accedat, paululum, si opportunitas dabitur, orationi et sacræ rei quam acturus est meditationi vacabit, atque ordinem ministrandi, et ceremonias, pro temporis spatio, prævidebit et perleget."

5. "In omni Sacramentorum administratione, superpelliceo sit indutus, et desuper stola ejus coloris quem sacramenti ritus exposcit, nisi in Sacramento Pœnitentiæ ministrando occasio, vel consuetudo, vel locus interdum aliter suadeat."

6. "In Sacramentorum administratione, eorum virtutem, usum ac utilitatem et ceremoniarum significationes, ut Concilium Tridentinum præcepit, ex sanctorum Patrum et Catechismi Romani doctrina, ubi commode fieri poterit, diligenter explicabit."

7. "Dum Sacramentum aliquod ministrat, singula verba quæ ad illius formam et ministerium pertinent, attente, distincte, pie atque clara voce pronuntiabit. Similiter et alias orationes et preces, devote ac religiose dicet, nec memoriæ, quæ plerumque labitur, facile confidet, sed omnia recitabit ex libro. Reliquas præterea ceremonias ac ritus, ita decenter, gravique actione peraget, ut adstantes ad cœlestium rerum cogitationem erigat, et attentos reddat." (Rit. Rom.)

De Sacris Ritibus in Sacramentorum administratione.

Volumus et mandamus ut in sacramentorum administratione, in missis et divinis officiis celebrandis, aliisque func-

tionibus ecclesiasticis obeundis, recepti et approbati Ecclesiæ Catholicæ Ritus peculiari studio ac adamussim serventur. Eos vero tanquam receptos et approbatos Ecclesiæ Ritus agnovimus qui in Pontificali Romano et Ceremoniali Episcoporum, vel Rubricis Missalis, Breviarii et Ritualis præscribuntur. Ut autem ab omnibus, qua par est diligentia ac religione, custodiantur, et ubique fideliter serventur, illud ante omnia attente perpendatur, quod sacrosancta Tridentina Synodus (Sess. 7. Can. 13.), de iis Ritibus decrevit in hæc verba: *Si quis dixerit receptos et approbatos Ecclesiæ Catholicæ Ritus, in solemni sacramentorum administratione consuetos, aut contemni aut sine peccato a ministris pro libitu omitti, aut in novos alios per quemcumque Ecclesiarum Pastorem mutari posse, anathema sit.*

De Baptismo.

1. "Sacrum Baptisma Christianæ Religionis et æternæ vitæ januam, quod inter alia novæ Legis sacramenta a Christo instituta primum tenet locum, cunctis ad salutem necessarium esse ipsa Veritas testatur illis verbis: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.* Itaque summa ad illud opportune riteque administrandum ac suscipiendum diligentia adhibenda est.

2. "Opportune igitur et instanter hortetur Parochus eos ad quos ea cura pertinet, ut natos infantes, sive baptizandos, sive baptizatos, quamprimum fieri poterit, ea qua

decet Christiana modestia, sine pompæ vanitate, prætermisso omni vano prætextu, deferant ad ecclesiam, ne iis sacramentum tantopere necessarium nimium differatur, cum periculo salutis, et ut iis, qui ex necessitate privatim baptizati sunt, consuetæ ceremoniæ ritusque suppleantur, omissa forma et ablutione." (Rit. Rom.)

3. Cum absque gravi delicto et irregularitatis pœna Baptismus iterari nequeat, Sacerdos cavere debet ne quemquam, etiam sub conditione, iterum baptizet, nisi, re diligenter perquisita, prudens dubium relinquatur an rite baptizatus fuerit. Curet igitur diligenter ut certior fiat de statu baptizandorum : an scilicet jam riteque baptizati sint, necne. Præmissa hac matura investigatione, iis quidem quos valide baptizatos esse constat, omissa tantum suppleantur ; illos vero omnes de quibus prudens et probabilis subest dubitatio an fuerint baptizati, sub conditione baptizentur. Hinc baptizandi sunt sub conditione infantes expositi et inventi, atque etiam ii qui domi a laicis abluti sunt, nisi testimonio omni fide digno constet baptismum fuisse rite confectum.

4. Et quoniam de die in diem, graviora excitantur dubia de valore Baptismi apud protestantes collati, decernimus hujusmodi baptisma sub conditione esse iterandum, nisi ex indubiis probationibus certissime constet in ipsorum baptismo omnia rite fuisse peracta quoad materiæ et formæ applicationem.

5. Super hæreticis vero adultis ad catholicam Ecclesiam venientibus, sive valide jam baptizati sint, sive sub condi-

tione sint baptizandi, ceremoniæ omissæ suppleantur juxta præscripta Ritualis, nisi Episcopus facultate Apostolica præditus dispensare in casibus particularibus judicaverit.

6. Infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos esse judicamus, quoties probabilis adsit spes catholicæ eorum educationis. Curandum tamen omnino est ut patrinus vel matrina, iique catholici, habeantur. Meminerint autem sacerdotes, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed etiam debere.

7. Adultos autem juniores adhuc sub parentum tutorumve acatholicorum potestate constitutos, cum certe sui juris sint in iis quæ Dei sunt, si fidem catholicam profiteri voluerint, ac firmum propositum spemque bonam perseverandi habuerint, etiam invitis ac repugnantibus parentibus, baptizandos, si opus fuerit, ac in gremium Ecclesiæ recipiendos esse decernimus. Quod tamen, propter perturbationes gravesque molestias quæ quandoque hinc oriri possint, passim et inconsulto Episcopo fieri non debet, sine consensu parentum.

8. Quoad eos qui ad munus patrini admittendi sunt, serventur præscripta in Rituali Romano, quod omnino et adamussim servari volumus in tota hac provincia.

De Confirmatione.

1. Provideant diligenter parochi ut fideles de tanti sacramenti excellentia edocti illud digne suscipiant atque gratiam ejus in seipsis fovendam et ampliandam curent. Cum

autem status gratiæ habitualis ad Confirmationem suscipiendam sit necessarius, eos qui sibi conscii sunt peccati mortalis moneant, ut ad sacram unctionem non accedant, nisi præmissa Confessione sacramentali.

2. Dentur confirmandis schedæ, ipsiusmet parochi, vel ejus vicarii manu obsignatæ, quas Episcopo sacramentum administraturo exhibeant ; hujusmodi autem schedas petentibus, quos judicaverit idoneos, tradat parochus.

3. Satagat parochus ut omnes confirmandi præsentes sint in principio ritus, cum Episcopus elevans manus profert orationem *Omnipotens* (non tamen affirmet illum ritum esse ad sacramenti valorem necessarium), nec exeant nisi post benedictionem in fine ceremoniæ datam. Nomina autem confirmatorum describantur in registro ad formam in Rituali præscriptam.

De Sacramento Pœnitentiæ.

Sanctum Pœnitentiæ Sacramentum tamquam humanæ infirmitatis remedium, ad eos qui post Baptismum lapsi sunt in gratiam Dei restituendos a Christo Domino institutum, eo diligentius administrandum est, quo frequentior est ejus usus, et quo plura requirantur ad illud rite digneque tractandum ac suscipiendum. (Rit. Rom.)

Qui sint Ministri hujus Sacramenti et quales esse debeant.

1. Quare ante omnia oportet ut ministri hujus Sacramenti, qui sunt sacerdotes habentes jurisdictionem absolvendi vel ordinariam, vel delegatam, apprime suas agnos-

cant partes, quæ sunt judicis, medici et doctoris. Has autem ut digne impleant in ipsis omnino requiritur bonitas, scientia, atque prudentia, cum sigillo secretæ Confessionis sub exacto perpetuoque silentio. Unde "iis dotibus et aliis ad id opportunis, ut optime sint instructi, omni studio curare debent Confessarii." (Rit. Rom.)

2. In primis igitur meminerit confessarius se judicis pariter et medici personam sustinere, ac Divinæ justitiæ simul et misericordiæ ministrum a Deo institutum esse, ut tanquam arbiter inter Deum et homines honori Divino et animarum saluti consulat (Rit. Rom.). Sicut enim nimia facilitas peccatorum est fomentum, sic nimia severitas pluribus est via ad desperationem.

3. Ut autem recte judicare queat et tanquam peritus medicus discernens inter lepram et lepram, animarum morbos prudenter curare, et apta cuique remedia applicare sciat, quantàm potest maximam ad id scientiam atque prudentiam, tum in assiduis ad Deum precibus, tum ex probatis auctoribus (Rit. Rom.), (inter quos præcipue commendamus S. A. M. de Ligorio, quem ex judicio Sanctæ Sedis, inoffenso pede ac tuta conscientia, omnes sequi possunt), "præsertim a Catechismo Romano, et prudente consilio peritorum studeat sibi comparare." (Rit. Rom.)

4. Sciat casus et censuras Sedi Apostolicæ et Ordinario suo reservatas, et suæ cujusque Ecclesiæ constitutiones, easque diligenter observet. (Rit. Rom.)

De Officio Confessarii.

1. " Sacerdos ad audiendam Confessionem vocatus, promptum facilemque se præbeat; ac priusquam ad audiendum accedat, si tempus suppetat, ad hoc ministerium rite sancteque obeundum, divinum auxilium piis precibus imploret."

2. " Confessarius benignitate paterna pœnitentem adjuvet " ut omnia peccata sua rite et integre confiteatur, remota stulta illa quorumdam verecundia, qua præpediti, suadente diabolo, peccata" ministro Christi "confiteri non audent". (Rit. Rom.)

3. Si pœnitens numerum et species et circumstantias peccatorum explicatu necessarias non expresserit, eum sacerdos prudenter interroget; sed caveat, ne curiosis et inutilibus interrogationibus quemquam detineat, præsertim juniores utriusque sexus, vel alios, de eo quod ignorant imprudenter interrogans, ne scandalum patiantur indeque peccare discant " (Rit. Rom.), atque sic confessio sacramentalis evadat odiosa.

4. Audita Confessione, pro gravitate peccatorum ac pœnitentis conditione, opportunas correptiones ac monitiones, prout opus esse viderit, paterna charitate adhibeat et ad dolorem et contritionem efficacibus verbis adducere conetur, atque ad vitam emendandam ac melius instituendam inducat, remediaque peccatorum tradat. " (Rit. Rom.)

5. Demum " salutarem et convenientem satisfactionem, quantum spiritus et prudentia suggesserit, injungat, habita ratione status, conditionis, sexus et ætatis et item dispo-

sitionis pœnitentium; videatque ne pro peccatis gravibus levissimas pœnitentias imponat, ne, si forte peccatis conniveat, alienorum peccatorum particeps efficiatur." Pro peccatis occultis, quantumvis gravibus, publicam pœnitentiam non imponat. Caveat etiam ne ullam præscribat pœnitentiam nimium difficilem, vel quam probabile sit a pœnitente non fore adimplendam.

Quibus danda vel deneganda sit absolutio.

1. Postremo videat sacerdos quando et quibus conferenda vel neganda, vel differenda sit absolutio, ne absolvat eos qui talis beneficii sunt incapaces, quales sunt qui nulla dant signa doloris, qui odia et inimicitias deponere, aut aliena, si possunt, restituere, aut proximam peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere, et vitam in melius emendare nolunt, aut qui publicum scandalum dederunt, nisi publice satisfaciant et scandalum tollant; neque etiam eos absolvat, quorum peccata sunt superioribus reservata.

Quæ quidem nemo non viderit, ut ait Leo XII, quam longe ab eorum ratione distent, qui ut gravius aliquod audiunt peccatum, aut aliquem sentiunt multiplici peccatorum genere infectum, statim pronuntiant se non posse absolvere: iis nempe ipsis mederi recusant, quibus maxime curandis ab eo sunt constituti qui ait: *non est opus valentibus medicus, sed male habentibus* ; aut quibus vix ulla scrutandæ conscientiæ diligentia, aut doloris ac propositi satis videtur significatio, ut absolvere se posse existiment; ac tum

demum tutum se cepisse consilium putant, si homines in aliud tempus absolvendos dimiserint. Si enim ulla in re servanda est mediocritas, in hac potissimum servetur necesse est, ne vel nimia facilitas absolvendi facilitatem afferat peccandi, vel nimia difficultas alienet animos a confessione, et in desperationem salutis adducat. Sistunt se quidem multi sacramenti pœnitentiæ ministris prorsus imparati, sed persæpe tamen hujusmodi, ut ex imparatis parati fieri possint, si modo sacerdos viscera indutus misericordiæ Christi Jesu, qui *non venit vocare justos, sed peccatores*, sciat studiose, patienter et mansuete cum ipsis agere. Quod si præstare prætermittat, profecto non magis ipse dicendus est paratus ad audiendum, quam cæteri ad confitendum accedere. Imparati enim illi tantummodo sunt judicandi, non qui vel gravissima admiserint flagitia, vel qui plurimos etiam annos abfuerint a confessione; *misericordiæ* enim Domini *non est numerus et bonitatis infinitus est thesaurus;* vel qui, rudes conditione, aut tardi ingenio, non satis in ipsos inquisierint, nulla fere industria sua id sine sacerdotis ipsius opera assecuturi; sed qui, adhibita ab eo necessaria, non qua præter modum graventur, in iis interrogandis diligentia, omnique in iisdem ad detestationem peccatorum excitandis, non sine fusis ex intimo corde ad Deum precibus exhausta charitatis industria, sensu tamen doloris ac pœnitentiæ, quo saltem ad Dei gratiam in sacramento impetrandam disponantur, carere prudenter judicentur. Quocumque animo sint qui accedant ad ministrum pœnitentiæ, nihil ei magis cavendum est quam ne sua culpa diffisus quisquam Dei bo-

nitati, aut sacramento reconciliationis infensus discedat. Quare si justa sit causa cur differenda sit absolutio, verbis quoad poterit humanissimis persuadeat confessis necesse esse id, et munus officiumque suum et eorum salutem omnino postulare, eosque ad redeundum quamprimum blandissime alliciat, ut iis feliciter peractis quæ salubriter præscripta fuerunt, vinculis soluti peccatorum, gratiæ cælestis dulcedine reficiantur (*Encyclica ad omnes Patriarchas, Archiepiscopos et Episcopos, de extensione Jubilæi, An.* 1825).

De necessitate Confessionis.

1. Christus Dominus Redemptor noster instituit sacramentum pœnitentiæ ad reconciliandos fideles. "Est autem hoc sacramentum pœnitentiæ lapsis post baptismum ad salutem necessarium, ut nondum regeneratis ipse baptismus" (Conc. Trid. Sess. 14. Cap. 2).

2. Deploranda ergo valde est illa exitiosa quorumdam christianorum indifferentia, qua salutis curam parvi pendentes, tantum charitatis Christi beneficium despicientes, numquam, aut non nisi raro, ad salutiferum hunc divinæ misericordiæ fontem accedunt.

De Confessione annuali.

1. Itaque omnes Christifideles hortamur atque obsecramus enixe in Domino, ut sæpe sæpius sacramentum pœnitentiæ suscipiant. Quod si hanc salutarem hortationem nostram non audiant, volumus ut ad minus memores sint se teneri, ex Ecclesiæ præcepto, confiteri saltem semel in

anno, juxta hoc Concilii Lateranensis IV decretum : *Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit omnia sua peccata confiteatur fideliter, saltem semel in anno, proprio sacerdoti, et injunctam sibi pœnitentiam studeat pro viribus adimplere.*

2. Igitur de tam salutari ac gravi præcepto frequenter moneantur fideles, juxta ejusdem Concilii mandatum, ac sedulo edoceantur.

3. Per proprium quidem sacerdotem, intelligitur parochus, episcopus et Pontifex Romanus. Ut autem penitus esset periculosa libertatis fidelium, relative ad confessarii delectum, restrictio, juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam, declaramus et volumus eos prædicto Ecclesiæ præcepto satisfacere, qui peccata sua cuilibet ab Episcopo ad confessiones excipiendas approbato sacerdoti confitetur ; ita ut, ea de re nemo debeat a parocho inquietari, non obstante qualibet alia consuetudine particulari.

De Confessione puerorum.

Certe pueri, cum ad discretionis ætatem pervenerint, tenentur eodem præcepto confessionis. Debent ergo parochum vel alium sacerdotem adire et peccata sua confiteri ; atque, si digni absolutionis videantur. etiam ante tempus primæ communionis absolvantur. Munus est parochi eos allicere, ut paulatim confiteri assuescant, ac per vitam innocentem præparent corda ad sanctissimum Eucharistiæ sacramentum suscipiendum. Quam dolendum esset, si paro-

chi negligentia, longum per tempus, eorum animæ in peccatis et pravis consuetudinibus languescerent! Quare volumus ut parochi, quantum fieri potuerit, saltem bis aut ter in anno eos confitentes audiant, præsertim cum jam incipiunt attingere ætatem primæ communionis, atque ad gratiam absolutionis, in quantum poterunt, illos præparent, dispositosque absolvant.

Ubi audiendæ sunt Confessiones.

1. " Sacerdos in Ecclesia, non autem in privatis ædibus confessiones audiat, nisi ex causa rationabili, quæ cum inciderit, studeat tamen id decenti ac patenti loco præstare" (Rit. Rom).

2. Habeat tum in Ecclesia, pro tempore æstivo, tum in ejusdem sacristia, pro tempore hiemali, sedem confessionalem, in qua confessiones audiat, quæ sedes patenti, conspicuo, et apto ecclesiæ, vel sacristiæ loco posita, crate perforata inter pœnitentem et sacerdotem sit extructa: nec liceat, extra casum infirmitatis, vel alterius rationabilis causæ, mulierum confessiones excipere, nisi interposita hujusmodi crate.

De Eucharistia.

1. " Omnibus quidem Ecclesiæ Catholicæ sacramentis religiose sancteque tractandis magna ac diligens cura adhibenda est, sed præcipue in administrando ac suscipiendo sanctissimo Eucharistiæ sacramento, quo nihil dignius, nihil sanctius et admirabilius habet Ecclesia Dei: cum

in eo contineatur præcipuum et maximum Dei donum, et ipsemet omnis gratiæ et sanctitatis fons auctorque Christus Dominus." (Rit. Rom.)

2. Salvator enim noster ex hoc mundo transiturus ad Patrem, cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos, et cœna facta pridie quam pateretur, instituit sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum, in quo continentur vere, realiter et substantialiter corpus ejus et sanguis, una cum anima et divinitate.

3." Parochus igitur summum studium in eo ponat, ut cum ipse venerabile hoc Sacramentum, qua decet reverentia, debitoque cultu tractet, custodiat et administret ; tum etiam populus sibi commissu sreligiose colat, sancte, frequenterque suscipiat, præsertim in majoribus anni solemnitatibus." (Rit. Rom.).

De dispositionibus ad suscipiendum Eucharistiæ Sacramentum requisitis.

1. Quo magis sanctitas et divinitas cœlestis hujus sacramenti viro christiano comperta est, eo diligentius cavere debet ille, ne absque magna reverentia et sanctitate (quæ potissimum in peccati lethalis immunitate consistit) ad id percipiendum accedat, præsertim cum illa plena formidinis verba apud Apostolum legamus : *Qui manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini.*

2. Quare communicare volenti revocandum est in memoriam ejus præceptum, et Concilii Tridentini decretum : *Probet au-*

tem seipsum homo. Ecclesiastica autem consuetudo declarat eam probationem necessariam e[illegible], ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali confessione ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod a christianis omnibus, etiam ab iis sacerdotibus quibus ex officio incubuerit celebrare, sancta S nodus Tridentina perpetuo servandum esse decrevit, modo non desit illis copia confessarii; quod si, necessitate urgente, sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimum confiteatur. (Conc. Trid. 13. Cap. 7.)

De frequenti communione.

1. Cum nihil habeat christiana religio sacramento Eucharistiæ præstantius et augustius, nihilque ad sancte et inculpate vivendum efficacius ejusdem frequentissima participatione, parochi et verbi divini prædicatores de ejus fructibus et utilitate frequenter disserant, et fidelibus persuadere nitantur, ut omnes et singuli qui christiano nomine censentur, in hoc unitatis signo, in hoc vinculo charitatis, in hoc concordiæ symbolo jam tandem aliquando conveniant et concordent, memoresque tantæ majestatis et tam eximii amoris Jesu Christi Domini nostri, qui dilectam animam suam in nostræ salutis pretium et carnem suam nobis dedit ad manducandum, hæc sacra mysteria corporis et sanguinis Ejus ea fidei constantia et firmitate, ea animi devotione, ac pietate et cultu credant et venerentur, ut panem illum supersubstantialem frequenter, et sicuti optaremus cum sacrosancta Synodo Tridentina, in singulis missis, non solum spiri-

tuali affectu, sed etiam realiter, suscipere possent. Sic enim certe panis ille divinus vere eis esset animæ vita et perpetua sanitas mentis, cujus vigore confortati, ex hujus miseræ peregrinationis itinere ad cœlestem patriam pervenire valerent, eumdem panem angelorum quem modo sub sacris velaminibus edunt, absque ullo velamine manducaturi" (Con. Trid. Sess. 13. Cap. 8.)

2. Parochos autem, et illos omnes qui verba habent ad populum christianum, hortamur, ut, quando de dispositionibus ad communicandum requisitis, vel de indigna sacramenti perceptione disserunt, a nimia verborum austeritate declinent, ne forte, mentibus audientium formidine ultramodum concussis, fideles in quamdam desperationem incidant; unde a communione prorsus deterreantur. Peroptat igitur hæc Synodus, ut, quoties de sacra Eucharistia agitur, non omittatur equidem quod terreat indignos, sed libentius proferatur quod bene dispositos ad panem vitæ suavissimum alliciat.

3. Circa vero frequentem sacræ communionis sumptionem, parochi ac confessarii hæc ante omnia, sedulo perpendant et observent, quæ habentur in decreto, quod, jubente et approbante Innocentio XI, die 12 februarii 1679, promulgatum est: "Etsi frequens quotidianusve sacrosanctæ Eucharistiæ usus a sanctis Patribus fuerit in Ecclesia probatus, nunquam tamen, aut sæpius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi, certos, singulis mensibus aut hebdomadis, dies statuerunt, quos nec Concilium Tridentinum præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secus reputaret, nihil præci-

piens, quid cuperet tantum indicavit, cum inquit : *Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut singulis missis fideles adstantes sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent* ; idque non immerito, multiplicis enim sunt conscientiarium recessus, varia ob negotia spiritus alienationes, multæ e contra gratiæ, et Dei dona parvulis concessa: quæ cum humanis oculis scrutari non possumus, nihil certe de cujusque dignitate atque integritate, et consequenter de frequentiori, aut quotidiano vitalis panis usu potest constitui."

4. " Et propterea quod ad negotiatores attinet, frequens ad sacram alimoniam percipiendiam accessus confessariorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus, qui ea conscientiarum puritate, et frequentiæ fructu, et ad pietatem processu, laicis negotiatoribus, et conjugatis quod perspicient eorum saluti profuturum, id illis præscribere debebunt. "

5. " In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut a frequenti, aut quotidiana sacræ communionis sumptione, unica præcepti formula aliqui deterreantur; aut sumendi dies generaliter observentur,...sed magis ut nemo a sacro convivio, seu frequenter, seu quotidie accesserit, repellatur ; et nihilominus dent operam ut unusquisque digne pro devotionis, et præparationis modo, rarius aut crebrius Domini corporis suavitatem degustet. "

6. Ad hoc etiam proderit præter parochorum et confessariorum diligentiam, id prædicatores observare, " ut cum fideles ad sanctissimi sacramenti frequentiam, (quod facere

debent) accenderint, statim de magna ad illud sumendum præparatione, orationem habeant, generatimque ostendant, eos, qui ad frequentiorem, aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive laici negotiatores sint, sive conjugati, sive quicumque alii, suam agnoscere infirmitatem ut dignitate sacramenti, ac divini judicii formidine discant cœlestem mensam in qua Christus est, revereri, et si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad majorem præparationem accingere".

7. Istud vero maxime ab eorum officio postulari sibi persuadeant tum concionatores, tum confessarii, nulli labori aut diligentiæ parcendum, ut omnis irreverentiæ et scandali suspicio in veri et immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque et dona in sumentibus augeantur. Quod abunde continget, si ii, qui devoto hujusmodi studio, divina præstanti gratia, tenentur, seque sacratissimo pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore, et charitate assueverunt (Sacr. Congr. Conc. 12 Febr. 1679).

8. Quod autem ad dispositiones suscipientium attinet, monemus in primis confessarios ne frequentem ad Eucharistiam accessum iis, aut suadeant aut permittant, qui in gravia peccata sæpe labuntur, nec de pœnitentia peragenda suaque vita emendanda sunt solliciti, sicuti nec illis qui, etsi gravia evitent crimina, voluntatem tamen habent venialibus inhærentem: qua de re legenda sunt quæ scripserunt probati auctores, inter quos commendamus S. Alph. M. de Ligorio.

Quibus deneganda est Eucharistia.

1. Quo vero ad eos qui a Sanctissimæ Eucharistiæ participatione arcendi sunt, servetur quod præscribit Rituale Romanum.

2. Illos autem qui morte plectendi sunt, nedum inter repellendos recenseamus, judicamus contra et volumus admittendos, modo vere pœnitentes sint, ideoque una ex diebus quæ præcedent, puta pridie executionis, si fieri possit, aut etiam ejus ipsa die, quando nihil indecentiæ timendum erit Sacramento, conferatur eis Eucharistia, qua ad dolores mortis, resignato et patienti animo, sustinendos mirifice adjuvabuntur.

De Eucharistia administranda.

Sancta Eucharistia administretur, quantum fieri potest, intra missarum solemnia, nec ante, nec post missæ celebrationem, sine rationabili causa.

Lampas ante SS. Sacramentum.

Ante Sanctissimum Sacramentum lampas diu noctuque luceat, nisi pro tempore Episcopus, ex indulto Sedis Apostolicæ, dispensaverit.

Communio Paschalis.

Parochi dent operam, ut, omnes tempore paschali communicent. Ad hoc denuntient opportune populo constitutionem Concilii Lateranensis sub Innocentio III., quæ incipit his verbis: *Omnis utriusque sexus, etc.* Inde doce-

antur fideles sibi incumbere obligationem semel saltem in anno, in paschate, atque in propria parochia communicandi.

Communio infirmorum.

1. Infirmis qui in periculo mortis probabili et proximo, quamvis non actuali et imminente, versantur, viaticum corporis Domini Nostri Jesu Christi, summo studio ac diligentia, opportuno tempore, deferendum est, ne forte contingat illos tanto beneficio, incuria sacerdotis privatos decedere. Perseverante periculo mortis, iterari potest viatici administratio, quin etiam parochi debent, ut monet Benedictus XIV, Pontifex Maximus, sanctissimam Eucharistiam iterato deferre ad ægrotos, qui, perseverante morbi eodem periculo, illam sæpius per modum viatici, cum naturale jejunium servare nequeant, percipere cupiunt (De Synod. Diœc., lib. VII. cap. XII. §. 4).

2. Non a recipiendi viatici lege eximitur quicumque, seu devotionis causa, seu ut præceptum paschale impleret, Corpore Domini assumpto, paulo post, in gravem morbum inciderit.

3. Nec deneganda Eucharistia est, imo potius conferenda, pueris qui primæ communionis ætatem nondum adepti, ad usum tamen rationis pervenerunt, modo edocti, prout tempus permiserit, cibum cœlestem et supernum a communi et materiali discernere queant.

4. Cum autem infirmis est ministranda, quanta præstari potest veneratione, pro temporis vel locorum circumstantiis

deferatur, comitantibus fidelibus ad hoc salutare pietatis obsequium frequenter invitatis.

De sacrificio Missæ.

1. Quanta cura adhibenda sit, ut sacrosanctum Missæ sacrificium omni religionis cultu ac veneratione celebretur, ait Tridentina Synodus, quivis inde facile æstimare poterit, qui cogitarit, maledictum in sacris litteris eum vocari, qui facit opus Dei negligenter. Quod si necessario fatemur nullum aliud opus adeo sanctum ac divinum a Christifidelibus tractari posse, quam hoc ipsum tremendum mysterium, quo vivifica illa hostia, qua Deo Patri reconciliati sumus, in altari per sacerdotes quotidie immolatur, satis etiam apparet omnem operam et diligentiam, in eo ponendam esse ut quanta maxima fieri potest interiori cordis munditia, et puritate atque exteriori devotionis ac pietatis specie peragatur (Conc. Trid. Sess. 22. Decret. de observ. in celebr. Miss.).

2. Tanta ergo gravitate, tanto religionis cultu, Missæ sacrificium celebrent, ut per visibilem ministri pietatem invisibilia æterni sacerdotis mysteria conspiciantur. Nihil igitur obiter in hac divina actione, nihil perfunctorie, nihil præcipitanter, nihil inconditis gestibus, omnia vero graviter, omnia secundum ordinem fiant, juxta receptos et approbatos Ecclesiæ ritus, qui vel in minimis, sine peccato negligi, omitti vel mutari haud possunt.

3. " Pia enim mater Ecclesia," prout docet eadem sancta Synodus, " ritus quosdam et ceremonias" in missa servandas instituit, " quo et majestas tanti sacrificii commen-

daretur, et mentes fidelium per hæc visibilia religionis et pietatis signa ad rerum altissimarum quæ in hoc sacrificio latent contemplationem excitarentur." (Conc. Trid. Sess. 22. c. 5.)

4. Horum igitur sacrorum rituum leges, quæ rubricarum nomine censentur, presbyteri accurate addiscant, apprimeque calleant ac attentissime servent; nec illos commentarios, qui de istis sacris ritibus a piis et eruditis viris conscripti sunt, legere omittant, dictasque ceremonias frequenter inter missarum celebrationem exponere, ut earum sanctitas et significatio ab omnibus agnoscantur.

De sacramento Extremæ Unctionis.

1. Clementissimus Redemptor Noster, qui servis suis, quovis tempore, voluit de salutaribus remediis adversus omnia omnium hostium tela esse prospectum, quemadmodum auxilia maxima in sacramentis aliis præparavit, quibus christiani conservare se integros, dum viverint, possint, ita Extremæ Unctionis sacramento finem vitæ tanquam firmissimo quodam præsidio munivit.

2. "Unde Extremæ Unctionis sacramentum, a Christo Domino institutum, tamquam cœlestis medecina, non animæ solum, sed etiam corpori, salutaris, omni studio ac diligentia, periculose ægrotantibus adhibendum est, et eo quidem tempore, si fieri possit, cum illis adhuc integra mens et ratio viget, ut ad uberiorem sacramenti gratiam percipiendam, ipsi etiam suam fidem ac piam animi voluntatem conferre possint, dum sacro liniuntur oleo (Rit. Rom).

3. Ut autem ad id facilius perveniant, parochi moneant tanti sacramenti contemptum, absque ingenti scelere et ipsius Spiritus Sancti injuria, esse non posse, atque conentur ex hominum animis evellere falsam illam opinionem, qua plerique hoc sacramentum, quasi supremam horam portendat, vel etiam acceleret, sibi suisque reformidant.

4. Parochus caveat ne, sua culpa, quisquam suorum moriatur sine Extrema Unctione. Quosquos igitur periculose ægrotantes compererit benigne urgeat ad postulandum, cum adhuc integra mente et ratione sunt, tam opportunum Dei miserentis auxilium, siquidem cunctando periculum incurrunt, vel sine illo moriendi, vel illud in extremis, jam deficiente sensu, cum minori fructu percipiendi.

Quibus conferenda vel deneganda est Extrema Unctio.

1. Extrema Unctio, utpote sacramentum vivorum, requirit in suscipiente gratiam sanctificantem; quapropter administrationi ipsius præire debet confessio, quantum fieri potest, vel saltem absolutio.

2. " Debet autem hoc sacramentum infirmis præberi, qui, cum ad usum rationis pervenerint, tam graviter laborant ut periculum mortis imminere videatur, et iis qui præ senio deficiunt, et in diem videntur morituri, etiam sine alia infirmitate" (Rit. Rom.).

3. " Infirmis autem qui, dum sana mente et integris sensibus essent, illud petierint, seu verisimiliter petiissent,

seu dederint signa contritionis, etiamsi deinde loquelam amiserint, aut non sentiant, nihilominus præbeatur" (Rit. Rom.).

4 Conferatur pariter pueris qui, etsi ad sacram communionem nondum admissi, ad eam tamen pervenerunt ætatem, in qua peccati probabiliter præsumuntur capaces.

5. Impœnitentibus vero, et qui in manifesto peccato mortali moriuntur, "hæreticis manifestis," excommunicatis et non baptizatis, penitus denegetur" (Rit. Rom.).

6. "In eadem infirmitate hoc sacramentum iterari non debet, nisi diuturna sit, ut cum infirmus convaluerit, iterum in periculum mortis incidit" (Rit. Rom.).

7. Sacrum Oleum infirmorum cum magna religione tractetur atque servetur. Habeat igitur illud parochus diligenter custoditum, loco nitido et decenter ornato, in vase argenteo seu stanneo, ab aliis vasculis speciali inscriptione distincto; quod quidem Oleum singulis annis, feria V. in Cæna Domini, ab Episcopo benedictum, veteri combusto, renovandum est.

De Visitatione infirmorum.

Infirmi, etiam cum jam sunt sacramentis Eucharistiæ et Extremæ Unctionis refecti ac roborati, adhuc egent ope et benigno auxilio pastorum suorum. Meminerint ergo parochi, et omnes sacerdotes quibus incumbit animarum cura, se ex officio suo teneri ad illos, quantum fieri potest, frequenter visitandos. Equidem, si christianis omnibus infirmorum visitatio et consolatio a Christo Domino proponatur

tanquam charitatis officium super quo judicandi sunt, quanto magis id inter præcipua sollicitudinis sacerdotalis munia recensendum est. Perpendant ergo attente, serventque diligenter monita mirabili sapientia ac pietate referta, quæ ipsis, de hac visitatione et cura infirmorum, traduntur in Rituali Romano, ad quod eos hic remittimus.

De sepultura ecclesiastica.

1. Juxta leges canonicas, corpora fidelium sepelienda sunt ministerio sacerdotis, Ecclesiæ preces et ritus adhibentis.

2. Fideles igitur de hoc ultimo et justo pietatis erga suos officio sollicite provideant.

3. Parochi vero curent ut cuncta fiant juxta ordinem præscriptum, et omnes ceremoniæ et preces, quibus sancta mater Ecclesia Catholica in filiorum suorum exequiis uti solet, religiose serventur ad normam Ritualis Romani.

4. Cœmeteria debent Episcopi, vel presbyteri rite deputati, benedictione sanctificare.

5. Sint, ad normam sacrorum canonum, clausa; nullis usibus profanis pateant.

6. Distinctus in eis assignetur locus non benedictus, sed muro, aut sepe, aut effossione, a parte benedicta separatus, eis destinatus qui, de jure, sepultura ecclesiastica privantur.

De sacramento Ordinis.

1. Sacrificium et sacerdotium ita Dei ordinatione conjuncta sunt, ut utrumque in omni lege exstiterit. Cum igi-

tur in novo Testamento sanctum Eucharistiæ sacrificium visibile, ex Domini institutione, Ecclesia acceperit; fateri etiam oportet, in ea novum esse visibile et externum sacerdotium in quod vetus translatum est.

2. Quamvis autem omni tempore summam dignitatem obtinuerint, tamen Novi Testamenti sacerdotes cæteris omnibus honore longe antecellunt. Potestas enim tum corpus et sanguinem Domini Nostri conficiendi et offerendi, tum peccata remittendi, quæ illis collata est, humanam quoque rationem atque intelligentiam superat.

3. Declarat ergo Synodus hujus tanti officii onus nemini temere imponendum esse, sed iis tantum, qui illud vitæ sanctitate, doctrina, fide, prudentia, sustinere possint. Nec quisquam sumet sibi honorem, sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron.

4. Itaque valde exoptant Patres Concilii ad clericos pietate et scientia melius informandos, ut tribus annis, post exantlatum philosophiæ cursum, in majori seminario obedientiæ et sacris litteris se exerceant. Cum, antequam ordinentur, clerici interdum in parœcia sua commorantur, eorum agendi rationi incessanter invigilent parochi, ne lupi rapaces gregem invadant: caveant magnopere ne bonum de illis reddant testimonium, nisi pia conversatione digni habeantur. Itaque animarum rectores synodus vult monitos gravis culpæ reos fore, qui episcopum monere negligerent cum tanto Ecclesiæ damno.

5. Si quis aliorum sacramentorum naturam et rationem diligenter considerarit, facile perspiciet ea omnia ab ordinis

sacramento ita pendere, ut sine illo partim confici et administrari nullo modo queant, partim solemni ceremonia et religioso quodam ritu ac cultu carere videantur. Quare necesse est ut Pastores, institutam sacramentorum doctrinam persequentes, eo diligentius de Ordinis etiam sacramento sibi agendum arbitrentur.

De sacramento Matrimonii.

Fidelium matrimonium, a Deo in officium naturæ ab initio institutum, fuisse postea a Christo Domino elevatum ad dignitatem veri et proprii sacramenti Novæ Legis, causantis gratiam ex opere operato, Veritas catholica est, ut continetur in Instructione Eugenii IV, pro Armenis, atque in Tridentina Synodo quæ, *Sess.* 24. *de Reform. matrim.*, sic docet: "Cum matrimonium, in lege evangelica veteribus connubiis, per Christum gratia præstet, merito inter Novæ Legis sacramenta annumerandum sancti Patres, Concilia et universalis Ecclesiæ traditio, semper docuerunt: et *ibid*, can. 1. definit: Si quis dixerit, matrimonium non esse vere et proprie unum ex septem Legis evangelicæ sacramentis a Christo Domino institutum, sed ab hominibus in Ecclesia inventum, neque gratiam conferre, anathema sit."

De servandis Ecclesiæ circa Matrimonium ritibus.

Cum igitur adversus hanc fidei veritatem multi impii homines hujus sæculi insanientes, non solum perperam de hoc venerabili sacramento senserunt, sed de more suo, prætextu Evangelii, libertatem carnis introducentes multa ab Ecclesiæ

catholicæ sensu et ab Apostolorum temporibus probata consuetudine aliena, scripto et verbo asseruerunt, non sine magna Christi fidelium jactura, nos eorum temeritati cupientes occurrere, statuimus de sacramento Matrimonii quæcumque Patres Tridentini, summique Pontifices decreverunt, in omnibus ac singulis hujus provinciæ ecclesiis religiose observari.

De impedimentis canonicis matrimonium dirimentibus.

1. Ecclesiam semper potuisse ac posse in christianorum matrimoniis, jure proprio, impedimenta constituere, quæ non solum impediant matrimonium contrahendum, sed, et nullum reddant quoad vinculum, atque causas matrimoniales spectare ad judices ecclesiasticos, etiam definitum est ab eadem sacrosancta Tridentina Synodo, *ibid. Sess.* 24. *de reform. matrim.*

2. Hinc docemus ea nulla esse et invalida, non solum quoad sacramentum, sed etiam quoad vinculum seu contractum naturalem, matrimonia quæ cum impedimento dirimente canonico contrahuntur.

3. Hinc contra, declaramus tanquam valida habenda esse, quæcumque fiunt juxta sanctiones canonicas.

4. Parochi moneant fideles de iis quæ lege seculari præscripta sunt, ne matrimonium careat effectibus civilibus, vel alia inde eveniant incommoda.

De officio parochi circa celebrationem matrimonii.

1. Parochus igitur admonitus de aliquo matrimonio in sua parochia contrahendo, primum cognoscat qui et quales sint qui matrimonium contrahere volunt: an inter eos sit aliquod canonicum impedimentum: utrum sponte, libere, et secundum honestatem contrahere velint: utrum sint in ætate legitima, et an uterque sciat rudimenta fidei, cum ea deinde filios suos docere debeant (Rit. Rom.).

2. Noverit quæ sint canonica impedimenta matrimonii contrahendi, et quæ contractum dirimant: et qui sint gradus consanguinitatis et affinitatis, et item cognationis spiritualis, ex baptismo vel confirmationis sacramento contractæ (Rit. Rom.).

3. Habeat in primis ipse bene cognita præcepta illa omnia quæ in matrimoniis rite conficiendis servari oportere, sacri canones, et præcipue sancta Synodus Tridentina jus sit; detque operam ut illa omnia in sua parochia accurat exacteque serventur (Rit. Rom.).

De proclamatione matrimonii.

1. Antequam matrimonium contrahatur ter, à proprio contrahentium parocho, continuis diebus festivis, in ecclesia, inter missarum solemnia, publice denuntietur inter quos matrimonium sit contrahendum (Conc. Trid. Sess. 24. de Reform. Matrim. cap. 1.). Quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum impedimentum opponatur ad celebrationem matrimonii, "in facie ecclesiæ" procedatur; sed si quid obstat, ultra parochus non procedat.

2. Hinc si noverit impedimentum aliquod adesse, nedum dirimens, sed vel duntaxat impediens, debet assistentiam suam denegare, statimque recurrere ad superiorem qui opportune consulere et providere valeat.

3. Si vir et mulier ad diversas parochias pertineant, in utraque parochia fiant denuntiationes.

4. Si sponsi non semper commorati sunt in parochia quam nunc incolunt, denuntietur insuper matrimonium in ea ex qua veniunt, nisi habeant domicilium sex mensium in parœcia, in qua versantur. Servetur hæc regula etiam erga eos qui ex aliena veniunt diœcesi.

5. Si sint minores, banna publicentur in parœcia ubi exstant et in parœcia eorum quorum auctoritati subsunt. De majoritate et minoritate relative ad proclamationes standum est legi civili.

6. Si vero infra duos menses post factas denuntiationes matrimonium non contrahatur, denuntiationes repetantur (Rit. Rom.).

De celebratione Matrimonii.

1. In locis ubi jam publicatum est decretum *Tametsi* moneantur fideles, eos qui aliter quam, præsente parocho, vel alio sacerdote de ipsius parochi vel ordinarii licentia, et duobus vel tribus testibus, matrimonium contrahere attentabunt, ex hoc Concilii Tridentini decreto, ad sic contrahendum omnino inhabiles; irritosque et nullos esse hujusmodi contractus.

2. Est autem proprius parochus is, in cujus parochia vir seu mulier habet domicilium aut quasi-domicilium.

3. Si sponsi non sint ejusdem parochiæ, decet quidem ut celebretur matrimonium in parochia mulieris: nihilominus ea de re nullatenus inquietandi sunt a parochis. Ad celebrationem autem matrimonii non procedat parochus, nisi constiterit banna proclamata fuisse ubi de jure proclamari debent, aut a facienda proclamatione fuisse dispensatum.

4. Sponsi, quando duplex habent domicilium, alterutrum eligere possunt ad sui matrimonii celebrationem, servatis ad proclamationem bannorum præscriptis.

5. Quoad vagos qui nulla aut nonnisi incertas habent sedes, contrahere debent coram parocho loci in quo degunt, dum contrahunt. At juxta præceptum Sanctæ Tridentinæ Synodi, caveant parochi, ne illorum matrimoniis intersint, nisi prius diligentem inquisitionem fecerint, et re ad ordinarium delata, ab eo licentiam id faciendi obtinuerint (Sess. 24. de Reform. cap. 7).

6. Matrimonio non jungantur qui rudimenta Christianæ doctrinæ penitus ignorant.

7. Pastores animarum monemus ut, sui officii memores, omnem adhibeant sollicitudinem ad rite disponendos fideles qui sacramentum Matrimonii suscipere volunt.

8. Admoneant conjuges ut antequam contrahant, in eadem domo non cohabitent; item ut sua peccata diligenter confiteantur, et ad sanctissimam Eucharistiam atque ad Matrimonii sacramentum suscipiendum pie accedant, et, quomodo in eo rite et christiane conversari debeant, diligenter eos edoceant.

9. Matrimonium in ecclesia celebretur; atque omnia serventur quæ pro ipsius celebratione, tum in Rituali, tum in Missali Romano præscribuntur.

Decretum de vita et honestate Clericorum.

1. Tridentinorum Patrum vestigiis insistentes, omnes et singulos in sacris ordinibus constitutos admonemus, ut semper memores sint nihil esse quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus sæculi in altiorem sublati locum conspiciantur, in eos tamquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque exemplum sumunt quod imitentur (Sess. 22. de Reform. cap. 1.).

2. "Quapropter sic decet omnino clericos in sortem Domini vocatos, vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nil nisi grave, moderatum ac religionis plenum præ se ferant, levia etiam delicta, quæ in ipsis maxima essent, effugiant; ut eorum actiones cunctis afferant venerationem" (Ibid.).

3. Sint igitur sobrii, prudentes, ornati, pudici, fiant ex animo forma gregis, exemplum sint fidelium, in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate: ita ut eorum vita communis sit omnium disciplina; quatenus per tacitam prædicationem bonæ vitæ malos redarguant, vitiosos erubescere cogant, et os loquentium iniqua obstruatur.

4. Ut autem fervor pietatis in eorum animis foveatur ampliusque in dies exardescat, præter devotam divini offi-

cii recitationem, curent frequentem sacramenti pœnitentiæ usum, quotidianum conscientiæ examen, piasque lectiones numquam negligere. Et quoniam *desolatione desolata est omnis terra quia nullus est qui recogitet corde* (Jerem. 12. 11.), ideo mentali orationi quotidie incumbant, ita ut proprio experimento discentes quot et quanti spiritales fructus ex sancta meditatione fluant, ad illam devotos fideles efficaciter informare possint.

5. Sed impossibile est ut de mundano pulvere non aliquantisper etiam religiosa corda sordescant: singulis igitur annis non prætermittant spiritualibus exercitiis operam dare, et pastoralibus secessibus, quos indixerit Episcopus interesse sedulo curent, ut hic, si quæ maculæ ipsis adhæserint, abstergi possint, et inde mentis acies ad cœlestia contemplanda vividior, et voluntatis vires ad omne opus bonum amplectendum et persequendum firmiores evadant.

6. Bonum ex integra causa; malum ex quolibet defectu. Bene ergo omnia faciant, tanquam veri imitatores Christi; bonum secundum ordinem operentur; certam vitæ regulam habeant, nec ab ea recedant nisi quædam imperet necessitas aut charitas urgeat.

7. Ejusdem sacrosancti Concilii Tridentini decretis inhærentes, præcipimus clericos vestes proprio congruentes ordini deferre, ut per decentiam habitus extrinseci, honestatem intrinsecam ostendant. Itaque, non nisi tonsura insigniti vesteque talari nigri coloris superinduti incedant. Si qui in itinere constituti nequeant absque gravi incommodo supradictam vestem retinere, saltem induantur veste oblongiori,

ejusdem coloris, hujusque formæ, unde eorum modestia omnibus innotescat: et ipsi gravitatis, honestatisque clericalis perpetuo et ubique meminerint.

8. Et quoniam munia ecclesiastica nequeunt, nisi cum injuria in Deum, salutis detrimento, et Ecclesiæ dedecore ab ignaris exerceri, omnibus clericis strenue demandamus ut attendant lectioni et doctrinæ, ac scientiæ sacræ acquirendæ perseveranter se tradant. Caveant autem ne sub omni sciendi desiderio quoscumque libros, aut potius libellos velint acquirere, domi retinere, vel cum animæ suæ detrimento legere: damnatos et vetitos libros respuant ac penitus rejiciant, nec alios habeant nisi sanam et probatam doctrinam continentes, modestiæ saltem et honestati consentaneos, quos ita testamento relinquere possint, ut, etiam post mortem, ecclesiæ utiliter inserviant.

9. Bonorum autem studiorum zelum et amorem maxime promovebunt collationes Ecclesiasticæ. Neminem enim latet quanta sit ipsarum utilitas non solum ad mutuam inter sacerdotes charitatem confovendam, sed etiam ad ipsos in doctrina sacra informandos confirmandosque. Vehementer igitur optamus ut clerici omnes, maxime vero muniis pastoralibus addicti, hisce collationibus ecclesiasticis fideliter assistant ac strenue collaborent, eo modo et tempore quo ab Antistite suo jam ordinatæ sunt, aut in posterum sunt ordinandæ.

10. "Ut secure præesse possint sacerdotes, ait S. Bernardus, subesse et ipsi cui debent non dedignentur". Episcopo igitur suo obediant, eique subjaceant: ipsi reveren-

tiam promissam, et debitum obsequium, semper, ubique et in omnibus præstent. Quidquid vetat, fugiant, quidquid mandat, prompto et alacri animo fideliter exequantur, ita ut omnes, humili subjectione, summaque animarum cum Episcopo consentione, collatis in unum studiis, *in opus ministerii, in ædificationem corporis Christi*, vires suas unanimiter impendant.

11. Clericos insuper obsecramus in Domino, ut omnes ad eamdem ministerii sortem vocatos tamquam fratres habeant, eosque charitate prosequantur. Sint omnes unanimes, inter se concordes, *id ipsum sentientes, honore invicem prævenientes.* Infirmos in fide et pietate relevent et sustineant, afflictos consolentur, delinquentes blande ac suaviter admoneant, absentes obtrectatione ne lacerent, sed magis excusent: *omnia in charitate fiant.*

12. De bonis propriis, si quæ habeant, non negligant prudenter ac opportune testamentum conficere, ne unquam litibus, vel discordiis occasionem præbeant, ac etiam ne, quod Christi pauperibus aut Ecclesiæ relinquere debeant, transeat ad familiam ditandam.

13. Memores vocationis suæ sanctæ, qua vocavit eos Deus, ad collaborandum Evangelio, alteque in animo infixum habentes, se non ad otium et ignaviam, sed ad salutares pro Ecclesia Dei et animarum salute labores obeundos esse vocatos, sacerdotes Domini fugiant otiositatis et ignaviæ vitium, quo nihil a viro ecclesiastico magis alienum esse debet, quodque tam multorum malorum fons est et origo.

14. Christi mansuetudinis imitatores, non obliviscantur quæcumque sanxerunt canones, sive de venatione, sive de medicinæ et chirurgicæ exercitio.

15. Quia nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, ut ei placeat cui se probavit, caveant ne, contra sacros canones, lucri causa negotientur, et multo magis quidquid usuræ speciem ferret.

16. Omnem avaritiam fugiant, scientes quod qui volunt divites fieri incidunt in varias tentationes, et in laqueum diaboli: radix enim omnium malorum est cupiditas, in omnibus quidem, maxime vero in sacerdotibus.

17. Paupertatis amatores, ne thesaurizent sibi thesauros in terra: modestiæ ac sanæ mediocritatis sectatores, sordidam negligentiam æque ac sæculi pompam, in vestitu, in supellectili et in omnibus sedulo devitent.

18. Caveant summopere ne pro aliis fidejussores se constituant, nisi patrimonium ad id sufficiens habeant; et ne graventur ære alieno, semper invigilent.

19. Publicis spectaculis non intersint; illos actus fugiant qui sive mundanitatem, sive immodestiam, sive intemperantiam redolerent, a mundanarum personarum societate, a conversationibus, choreis, aliisque illicitis lusibus, ac demum ab omnibus quæ sacerdotem non decent omnino abstineant.

20. Cum mulieribus omnem consuetudinem devitent, quæ offendiculum parere possit. Quoad ancillas, vel etiam consanguineas, ea quæ sapienter præscripsere canones, atque statuta sive provincialia, sive diœcesana, de ipsarum

ætate aliisque dotibus, religiose servent; ut sic non solum ab omni malo, sed etiam ab omni specie mali, caveatur.

21. Denique Sanctissimi Domini Nostri Pii Papæ IX. verba usurpantes, viros omnes ecclesiasticos hujus Provinciæ monemus, hortamur et excitamus, quo orationi instantes, spiritu ferventes, ac pie sancteque viventes, præbeant in omnibus seipsos exemplum bonorum operum; et Dei gloriæ et animarum salutis zelo incensi atque arctissimo inter se charitatis vinculo obstricti, accipiant armaturam Dei et concordissimis animis, conjunctisque viribus, sub proprii Antistitis ductu, in aciem prodeant et prælia Domini fortiter prælientur (*Allocut. Maii* 1850).

Decretum de Parochis et aliis animarum curam gerentibus.

1. Parochi et sacerdotes alii omnes, ad excolendam Domini vineam, tamquam Episcoporum adjutores missi, alte in animo habeant se sublime, tremendumque ministerium exercere, atque sua magni ponderis esse officia. Ab ipsis namque animarum quas suo sanguine Christus redemit cura geritur, et redemptionis æternæ divinum opus continuatur.

2. Sint igitur operarii inconfusibiles, te pastoralis ministerii partem sibi demandatam, omni diligentia et opere, adimpleant, quasi villicationis suæ rationem reddituri.

3. Meminerint in primis se dispensatores esse mysteriorum Dei, et ideo, vi officii, debere sacramenta, quoties rationabiliter petita fuerint, administrare omnibus sibi com-

missis, maxime vero ægrotis, quorum cura non postremas sui muneris partes constituit. Quare cum primum noverit quempiam ex parœciæ suæ fidelibus periculose ægrotare, non expectabit parochus ut ad eum vocetur, sed ultro ad eum accedat, idque non semel tantum, sed quoties opus fuerit; horteturque parochianos suos ut ipsum admoneant, cum aliquem in parochia ægrotare contigerit, præcipue si morbus gravior fuerit.

4. Quia bonus pastor animam suam dat pro ovibus suis, nedum, mercenarii more, sibi commissos deserat parochus, ubi contagiosum morbum grassantem viderit, illis tunc sollicitus invigilabit; quod quidem præteritis temporibus semper, nostris vero præsertim, fecit hujus Provinciæ Clerus, toti Ecclesiæ lætitiam et ædificationem afferens, sibique sæculi ipsius hominum plausus et admirationem concilians.

5. Perpetuo igitur et personaliter resideat in parœcia sua, nisi aut christiana charitas, aut urgeat necessitas, aut debita obedientia, aut alia quævis legitima causa illum abesse cogant; tunc vero attente provideat ut ex absentia, quamtumvis brevi, nullum detrimentum patiantur parochiani; quod si, intra tempus absentiæ, comprehendatur dies Dominica, prius petatur et obtineatur Episcopi vel ejus Vicarii Generalis licentia, aut, si non permittat urgentia causæ, in ipso saltem discessu moneatur Episcopus.

6. Sed quia parum prodesset hæc corporalis præsentia sine verbi divini prædicatione, ideo parochi meminerint horum Apostoli verborum: *Prædica verbum. Argue, obsecra, increpa in omni patientia et doctrina.* Per se igi-

tur, vel alios idoneos si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis et festis solemnibus, fideles sibi commissos, pro eorum captu pascant salutaribus verbis, docendo quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, annuntiandoque eis, cum brevitate et simplicitate sermonis, vitia quæ eos declinare et virtutes quas sectari oporteat.

7. Omnia et singula hæc Concilii Tridentini verba sedulo perpendentes, studeant ut clare, distincte, sermone castigato quidem, sed rudibus etiam intelligibili, maturaque præparatione, verbum Dei prædicent; certum ordinem instituant in serie concionum suarum, saltem tempore Adventus et Quadragesimæ, puta explicando, aut fidei symbolum, aut præcepta Decalogi, aut sacramenta juxta normam Catechismi Concilii Tridentini, ut veritates christianæ in mentibus fidelium inter se cohæreant, et altius infigantur.

8. In concionibus vero, a rebus politicis, quæstionibus et controversiis, inter sæculares agitatis, sedulo abstineant: de propriis querelis et acceptis injuriis non disserant; vitia, non personas insectentur; neminem personaliter lædant; sed veram Dei æmulationem habentes, nec sua, sed quæ sunt Jesu Christi quærentes, ea tantum quæ decent sanam doctrinam loquantur.

9. Cum autem omnibus omnia fieri debeat parochus, et nulla spes esse possit, vel emendandæ, vel in bono stabiliendæ parœciæ, nisi pueri rudimentis fidei diligenter et assidue imbuantur, ideo juxta decretum Concilii I. hujus Provinciæ, Catecheses, prævia semper et sufficienti adhibita præparatione, fiant, quoad possibile sit, Dominicis saltem et

aliis festivis diebus, usque ad annum primæ Communionis, qua propinquante jam fieri debent pluries in hebdomada, eoque ardentiori zelo hoc munus adimpleatur, quo tepidius hac in re sese gerunt multi parentes.

10. Id ergo admodum persuasum habeat parochus has catechesis institutiones inter præcipua sua officia merito recenseri; nec se muneri suo satisfecisse existimet si, quasi perfunctorie, perpetuo recitationis circulo, nulla interjecta explicatione ad veritates christianas illustrandas, magisque puerorum mentibus inculcandas, nulla adhibita exhortatione ad eorum corda divini amoris dulcedine movenda, rem conficiat.

11. Pueros, postquam rationis usum attigerint, ad pœnitentiæ tribunal benigne alliciat parochus, eorumque confessiones identidem primum, deinde frequentius excipiat, ubi primæ Communionis tempus instantius fuerit. Illos ad quotidianas preces Deo pie fundendas, necnon ad pietatem christianam excitet, informetque, ne excidant ab innocentia, et si invenerit illos in vitiorum cœno jacentes, contendat omnimodo insinuare illis quæ necessaria sunt ad absolutionem sacramentalem quam impertietur illis, non habita ratione ætatis, modo requisitas habeant dispositiones.

12. Præterea, cum doctrina christiana, haud satis mentibus insculpta, oblivioni citius tradatur, nullum admittat puerum ad sacram synaxim, qui non ad convenientem pervenerit ætatem, nec regulariter, nisi assidue interfuerit catechesibus, per totum tempus decreto Concilii Provincialis I. præscriptum.

13. Peracta vero prima Communione, pueris invigilare non desinat, quin potius majori illos circumdet sollicitudine, utpote multiplici tentationum generi obnoxios, nihilque omittat ut frequenti Sacramentorum usu in bono proposito perseverent. In quantum fieri poterit, illis, Dominica qualibet die, fusius evolvat quas antea brevius exposuerat veritates, sicque paratus ad hoc munus accedat, ut animos audientium ipsa rerum explicatione attentiores reddat.

14. Personarum, quæ Deo specialiter inserviunt, devotionem fovere augereque studeat, ut paulatim illarum numero aliæ aggregentur, quæ pietati pariter incumbant: caveat tamen ne, perfectioni paucorum intentus, cæteros negligat parochianos. Si non adsit in parœcia pars illa melior gregis, huic efformandæ indesinenter allaboret. Ad hoc autem assequendum maxime eum juvabunt solemnia exercitia spiritualia (les retraites solennelles) populo suo opportune tradita, piarumque confraternitatum institutio.

15. Nec prædicatione tantum, sed et oratione assidua gregem suum adjuvet, applicetque ei fructum sacrosancti Missæ sacrificii, diebus doimnicis et festivis per annum; nec unquam omittat memoriam ejus facere in omnibus sacrificiis et orationibus suis.

16. Quos habuerit in adjutorium officii vicarios parochus, paterna benignitate, ad pietatem et virtutes ecclesiasticas informet, tum monitis, tum exemplis, necnon ad ministerium rite implendum, ab iisque, in quantum poterit, omnia removeat animæ pericula.

17. Quocirca sedulo advertere debet quod licet, ex communi Ecclesiæ usu invaluerit, atque etiam ex speciali decreto primi hujus Provinciæ Concilii, indultum sit ut avia, aut mater, aut soror, aut amita, cum sacerdote commorari possint, si tamen in eadem domo versantur alii presbyteri, præfatas mulieres ætatem canonicam attigisse omnino requiratur.

18. Si quis autem domui suæ præsse nescit, quomodo Ecclesiæ Dei diligentiam habebit. Parochus ergo in familia, sive constituenda, sive regenda, valde provisus sit, cautus ac circumspectus.

19. Equidem sicut virtutibus Christianis omnibus eminere debet sacerdos, ita filiali pietate. Cum vero sit homo Dei, et in eis quæ Dei sunt illum esse oporteat, familiæ suæ curis non posset implicari, quin sacri hujus muneris perfectioni deesset. Ideo totius hujus Provinciæ presbyteros hortamur, non sane ut parentes negligant, egenos potissimum, vel ætate caducos, sed ne suorum nimiæ sollicitudini indulgeant, neque eos nimio numero retineant in presbyterio commorantes, nec locupletare affectent, nec in parochiæ administrationem sese ingerere permittant. Sit ergo parochus domui suæ bene præpositus, ut inveniat gratiam coram Deo et hominibus, et odor vitæ ejus fiat Ecclesiæ Christi delectamentum.

20. Quia vero scriptum est: "*Zelus domus tuæ comedit me,*" caute curet ut in templo Dei nihil squalidum sit; sed omnia munda appareant; sæpe ergo sordes ejiciantur, expurgentur a pulvere parietes et altaria; vasa sa-

crificii, sacraque linteamina, necnon paramenta sacerdotalia nitore resplendeant; imo ecclesiam suam ornare studeat parochus, prout sese offeret occasio, sic tamen ut nihil peritorum oculos offendat.

21. Invigilet etiam vitæ et moribus juniorum Clericorum qui intra parœciæ fines degunt, tempore quo seminaria vacant.

22. Nec parvi momenti esse existimet, si pueros quosdam bona indole præditos, et indicia præbentes ex quibus indicari possint idonei ad sacerdotium, ad pietatem singulari studio instruat, primis scientiæ, sacrarumque disciplinarum elementis imbuat, atque, si opus fuerit, etiam ex propria pecunia adjuvet, quo studiorum curriculum in aliquo minori seminario prosequi possint, et sic tandem ad clericale tyrocinium pervenire. Quo enim amplius leviticam illam tribum multiplicabit, eo jucundius Deo præstabit obsequium, eo magis Ecclesiam Christi lætificabit, regnumque Christi dilatabit.

23. Pari utatur vigilantia erga personas Deo dicatas, si quæ existant in parœcia; sed mulieres sobrie alloquatur, et invisat, ut decet Dei ministrum.

24. Religiosa juventutis educatio ad Ecclesiam, utpote Christianorum matrem, ac magistram, ex ipsa Dei institutione spectat; nam omnis sexus, omnis ætas in his verbis Christi: "*Docete omnes gentes*," includitur.

25. Inde scholas instituere, optimæ notæ magistros sufficere, animarum pastor sui muneris esse memor sit. Scholas ergo puerorum interdum visitet, non quidem censoris im-

portuni vices gerens, sed potius patris et amici, ut omnes, tum præceptorem, tum alumnos, Christo lucrifaciat.

26. Caveat ne mere curiosa, vel supra captum posita, vel quæ in vitæ decursu, levis tantum, aut nullius essent utilitatis, pueri edoceantur, cum temporis jactura, et periculo, ne supra humile ac simplex vivendi genus assurgere ambiant, sicque inutiles ac vere miserabiles evadant.

27. Omnium, quibus pueri in scholis utuntur, librorum catalogum sibi exhiberi curet; perversos, quantum poterit, procul amandet, ac si quominus eliminentur per eum non stet, rem ad Episcopum referat.

28. In immutandis usibus, vel tollendis abusibus, magnam adhibeat cautelam, nec quidquam alicujus momenti aggrediatur, nisi consulto Episcopo; meminerit horum sancti Augustini verborum, qui agens de auferendo usu quodam pernicioso, scripsit: *Non aspere quantum existimo, non duriter, non modo imperioso, ista tollantur; magis docendo quam jubendo, magis monendo quam minando; sic enim agendum est cum multitudine, severitas autem exercenda est in peccata paucorum, et si quid minamur, cum dolore fiat, de scripturis commonendo vindictam futurorum, ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostro sermone timeatur* (Epist. XXII).

29. Cum parochus pro Christo legatione fungatur in terra, Christum induere nitatur, ita ut sese totum devoveat religionis augmento, animarumque saluti. Caveat igitur ne quid detrimenti afferat rebus tanti momenti, vel levitate, aut petulantia, vel inanis gloriæ amore, vel rerum ter-

renarum cupiditate. Dicta sua ponderet, scripta discutiat, actus suos ita componat, ut non vituperetur ministerium nostrum; perfectus appareat homo Dei ad omne opus bonum instructus.

30. Quia, ut ipse ait Christus, *Bonus Pastor cognoscit oves suas et vocat eas nominatim*, ideo parochus cognoscere debet fideles sibi commissos. Non ergo negligat morem hunc tam salutarem, singulas parœciæ suæ familias, si fieri potest, certis temporibus, visitandi, hocque munus adimpleat cum gravitate simul et modestia, necnon et singulari charitate. Quamvis enim a quolibet inutili, per parœciam, discursu abstinere debeat, non tamen officio suo satisfecisse arbitretur, si, domi inclusus, expectet ut ad ipsum veniant parochiani. Semper equidem valuit, sed hisce præsertim temporibus valet, hoc præceptum Domini: *Ite ad oves quæ perierunt domus Israel.*

31. Obediant parochi præpositis suis et subjaceant eis; ipsi enim pervigilant, quasi rationem reddituri pro eis. Inter se autem sint unanimes, idipsum sentientes, fraternitatis amatores, honore invicem prævenientes, nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humilitate superiores sibi invicem arbitrantes, non quæ sua sunt singuli considerantes, sed quæ aliorum.

32. Denique se patrem esse magis quam Dominum memor parochus quisque, parochianos suos sincera charitate amplectatur et diligat; illos, ut filios carissimos, moneat; infirmos in fide benigne suscipiat, nemini det ullam offensionem, omnibus exemplo præluceat, fiatque tanquam si nu-

trix foveat filios suos. Insuper inquirat studiose de pauperibus, præsertim de orphanis, pupillis, ægrotis senioque confectis, aliisque personis, temporali vel spirituali misericordia indigentibus, quibus et ipse, pro viribus, opitulari, et alios suo exemplo et hortatu ad id officium incitare studeat (Conc. Mediol. 1.).

De Vicariis.

1. Vicarii in adjutorium ministerii parochialis instituti sunt, et ab Episcopis deputantur, parte fructuum iisdem pro sufficienti victu assignata.

2. Quamobrem, non proprio nomine curam habent animarum, sed tanquam parochum adjuvantes, vel repræsentantes.

3. Debent igitur cum reverentia et subjectione erga eum sese habere; nihil ipso invito muneris obire, nisi, ob graves causas, aliter ab Episcopo statutum fuerit.

4. Curent, quantum fieri potest, ut uniformem cum Parocho, agendi rationem teneant; nimia enim inter utrumque, quoad sacri ministerii praxim, discrepantia in destructionem potius vergeret, quam in ædificationem.

5. Summopere etiam caveant ne verbis aut factis parochum in mente fidelium imminuant, sed in omnibus modeste, sicut decet, sese gerentes, cum diligenti cura, fideli populo salutis adjumenta præbeant.

De administratione Bonorum Ecclesiarum.

1. Res Ecclesiæ, utpote propter cultum divinum Ecclesiæ donatas, esse Dei proindeque sub potestate et jurisdictione

Ecclesiæ omnino constitutas, declarant plurimæ Summorum Pontificum Constitutiones, et innumera Concilia.

2. Curent ergo sedulo parochi, aliique quibus competit sacerdotes, ut bona temporalia Ecclesiarum suarum recte administrentur.

3. Provideant, pro viribus, ut fabricarum suarum regimini non præponantur, nisi viri selecti, probatæ religionis, et huic officio idonei.

4. Intelligant isti administratores se tanquam procuratores Ecclesiæ constitutos esse, seque ab eadem tenere jus administrandi bona dictarum fabricarum. Sedulam dent operam ut, juxta injunctum sibi ab Ecclesia munus, ea bona fideliter servent, ac ne quid de ipsis distrahatur vel depereat. Meminerint sibi non licere dicta bona, tam mobilia quam immobilia, donare, vendere, permutare, vel alio quocumque modo alienare, aut in mutuum dare, vel in emphiteusim tradere, vel sub hypotheca obligare, nisi in casibus a jure permissis, inconsulto Episcopo et sine expressa ejusdem licentia. Caveant etiam ne, absque eadem licentia, pecunias numeratas aliave fabricarum bona in alios usus impendant, quam ad quos, jure aut consuetudine, destinantur.

5. Rationum et deliberationum libri sint adamussim exarati et legitimis muniti chirographis. Redditus accurate percipiantur. Accepti et expensi ratio (Comptes) quotannis accurate exhibeatur.

6. Invigilent continuo ecclesiarum rectores ne instrumenta, quæ spectant ab bona sive mobilia, sive immobilia, perimantur aut pereant, sed ut sarta tecta serventur.

7. Thesaurarii officio non fungatur parochus, ne sacri ministerii honor et independentia lædantur.

8. Ne parochi et ecclesiarum rectores apud fideles sibi commissos aut in suspicionem veniant, aut male audiant, jura sua ab ecclesiarum suarum juribus apprime distinguant, nec taxam (tarif) pro functionibus ecclesiasticis immutent, nisi approbante Episcopo, neque alia sibi attribuant, quam quæ ipsis vel lege diœcesana, vel probata consuetudine, competunt.

9. Nulla ædificetur ecclesia, nisi situs, schema, ornamentaque fuerint ab Episcopo probata.

10. Nulla in ædibus sacris fiat alicujus momenti refectio, nulla mutatio formæ, cujus opportunitas non fuerit episcopali auctoritate sancita.

Decretum de Juramento.

Sanctum et terribile nomen Domini, summa igitur reverentia, summoque timore et tremore proferendum, invocandum et benedicendum. Quam vero horrendum sit scelus, illud profanare, tum Scriptura sacra, tum ipsa ratio docent.

Hujus sane veritatis sunt prorsus immemores ii omnes qui eo impietatis devenerunt, ut quasi majestatem Omnipotentis spernerent, jam nomen sanctum ejus in vanum assumere, atque nomen Dei sui polluere non reformidant.

Isti namque superbia, ambitione, aliisque malis cordis sui cupiditatibus exagitati et obcæcati, erroneam falsamque sibi effingentes conscientiam, quasi omnia sibi permissa forent, cum vel de rebus suis in judicio contendunt, vel ma-

xime cum, illis effrenatæ licentiæ diebus, quibus populares aguntur electiones, de candidato pugnant, sæpe jurare non dubitant *temere* et *falso* et *injuste*. Tunc enim sæpe jurant, vel se habere quod non habent, vel se revera possidere quod nonnisi ficte possident, vel bona fide tenere quod nonnisi fraudulenter tenent, vel se esse quod non sunt.

Tantam ergo impietatem, tamque damnabile scelus toto animo execrantes, atque totis viribus abolere cupientes, omnes parochos, aliosque sacerdotes in sancto ministerio laborantes obsecramus, atque obtestamur in Domino, ut fideles sibi commissos sanctitatem juramenti diligenter frequenterque doceant, maxime vero instante illarum electionum tempore; quo tandem isti discant quanta religione, in *veritate*, in *judicio* et in *justitia* jurare debeant, et quantam injuriam divinæ majestati inferant, quantoque scelere conscientiam suam onerent, qui *falso*, *temere*, aut *injuste* jurant; quacumque de causa, quocumque tempore et quocumque loco ita male jurant.

De publicatione decretorum hujus Concilii Provincialis.

Decreta hujus Synodi Provincialis nemo prelo subjiciat aut promulget, antequam a Sancta Sede Apostolica, juxta Constitutionem Sixti V. quæ incipit *Immensa*, revisa et recognita fuerint. Litteris autem quibus illa confirmentur a Sanctitate Sua obtentis, ea statim imprimantur, impressaque, a singulis Episcopis, vel in Synodo Diœcesana, vel, si celebrari nequeat, extra Synodum, quamprimum promulgentur.

Decretum promulgationis testium Synodalium.

Nos Petrus Flavianus Turgeon, Archiepiscopus Quebecensis, antiquum atque probatum de testibus synodalibus institutum secuti, ad hoc officium, de consilio et consensu Reverendissimorum Coepiscoporum nostrorum, deligimus, instituimus atque pronuntiamus eos, quorum nomina sequuntur:—

Pro archidiœcesi Quebecensi, D. D. Ludovicum-Jacobum Casault, Vicarium Generalem et Superiorem seminarii dictæ Archidiœcesis, et Franciscum-Xaverium Delâge, parochum a Beata Maria Auxiliatrici vulgo l'*Islet;*

Pro Diœcesi Marianopolitanensi, D. D. Jacobum-Philippum Santoni, Oblatorum Mariæ Immaculatæ Provincialem, et Joannem-Baptistam Labelle, parochum a S. Rocho vulgo *de l'Achigan;*

Pro Diœcesi Kingstoniensi, D. D. Æneam McDonnell, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis, et Olivarium Kelly, loci vulgo dicti *Brockville* pastorem;

Pro Diœcesi S. Hyacinthi, D. D. Franciscum Xaverium Demers, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis et parochum a S. Dionysio, et Eduardum Crevier, etiam Vicarium Generalem dictæ Diœcesis et parochum a S. Maria vulgo *de Monnoir;*

Pro Diœcesi Bypolitana, D. D. Petrum Aubert, Vicarium Generalem dictæ diœcesis et Superiorem Oblatorum Mariæ Immaculatæ, et Michaelem Byrne, loci vulgo dicti *Renfrew* pastorem;

Pro Diœcesi Torontina, D. D. Eduardum Gordon, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis, et loci vulgo dicti *Hamilton* pastorem, et Claudium Ternet, loci vulgo dicti *Penitanguishine* pastorem;

Pro Diœcesi Trifluviana, D. D. Franciscum-Germanum Loranger, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis et monialium S. Ursulæ in urbe Trifluviana capellanum, et Michaelem Carrier, parochiæ a S. Antonio vulgo *la Baie du Febvre* pastorem.

De invocatione et veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis.

Cum Deus nos totum habere voluerit per Mariam ut christiani pro Matre sua venerarentur quæ genuit Jesum Christum Salvatorem nostrum; ideo hujus Concilii Patres, in hac ecclesia sub titulo Immaculatæ Conceptionis, ducentis abhinc annis jamdudum dicata, hortantur et obsecrant sacerdotes saluti animarum incumbentes ut, pro viribus suis, cultum Beatissimæ Virginis magis propagare studeant provolutique ad pedes ejusdem Dei Genitricis, illi se suasque oves offerunt ac devovent, eamque ponunt gregis custodem.

O Domina nostra sancta Maria, Ecclesiæ Dei decus et firmissimum præsidium, Apostolorum regina et mater, per Te et quasi de tua plenitudine in hac ipsa die Pentecostes, Spiritus Sancti donis repleti sunt Apostoli; per Te solam nos quoque hic in Concilio congregati, provinciæ Quebecensis Episcopi, et Apostolorum successores, ejusdem

Spiritus Sancti dona et ardenter exposcimus et confidenter expectamus. Tibi nosmetipsos et omnia nostra plenissime dicamus et consecramus: tibi carissimas oves nostras omnes ex intimo cordis affectu commendamus; nullam earum perire sinas, o Mater piissima, quas nobis divinus ille pastor Filius tuus Jesus dedit pascendas. Nos cultum tuum et tui amorem, pro viribus dilataturos, et in omnium cordibus promoturos spondemus. Et quoniam affectuosissima pietate tenemus Te semper ab omni labe immunem et in ipsa Conceptione omnimode immaculatam fuisse, hanc tuam ineffabilem prærogativam, hoc tuum Tibi soli proprium privilegium omni zelo tueri et extollere conabimur. Tu vero, o Mater sanctissima et piissima, ora pro populo nostro, interveni pro clero; nos omnes Tibi commissos, pietate superna, hodie et per totam vitam illumina, custodi, rege, et guberna. Amen.

Decretum
de indictione futuri Concilii Provincialis.

Cum sacrosanctæ Synodi Tridentinæ decretis statutum sit, ut quolibet saltem triennio celebrentur concilia provincialia, ut Ecclesiæ menti obsequamur, Nos Petrus Flavianus Turgeon, Archiepiscopus Quebecensis, de consilio et consensu Reverendissimorum Episcoporum Comprovincialium, proximum Concilium hujus provinciæ, in ipsa nostra Ecclesia metropolitana, mense Maio, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo, celebrandum jam denuntiamus et indicimus omnibus qui præsentes adesse debent.

Decretum de fine Concilii.

Cum placuerit omnibus Patribus hujus Concilii finem fieri, Nos Petrus Flavianus Turgeon, Archiepiscopus Quebecensis, Provinciali Concilio finem facimus et jam nunc factum esse decernimus.

Decretum Subscriptionis.

Nos, Petrus Flavianus Turgeon, Archiepiscopus Quebecensis admonemus, Reverendissimos Patres omnes, qui huic Synodo jure intersunt et interfuerunt, ut post nos, singuli, loco et ordine suo, ad altare accedant, et iis quæ in hac Synodo decreta sunt, subscribant.

Nos, Petrus Flavianus Turgeon, Archiepiscopus Quebecensis, hæc decreta a Nobis definita subscripsimus.

† P. F. Archiep. Quebecensis.

† Ego Ignatius Ep. Marianop., ut definiens subscripsi.

† Ego Patritius Ep. Carrhensis, Kingstoniensis Administ. Ap., ut definiens subscripsi.

† Ego Joannes Carolus Ep. S. Hyacinthi, ut definiens subscripsi.

† Ego Joseph Eugenius Ep. Bypolitan., ut definiens subscripsi.

† Ego Armandus F. M. Ep. Toront., ut definiens subscripsi.

† Ego Thomas Ep. Trifluvian., ut definiens subscripsi.

† C. F. Ep. Tloan.

† Ego Josephus La Roque Ep. Cydoniensis subscripsi.

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro Decretorum approbatione.

In generalibus S. C. de Pnda Fide conventibus habitis diebus trigesima aprilis et septima maii anni 1855, per Emum et Remum D. Ludovicum Altierium proposita sunt Acta et Decreta secundi Concilii Provincialis Quebecensis habiti sub præsidentia R. P. D. Petri Flaviani Turgeon Archiepiscopi Quebecensis a die 28 Maii ad quartam Junii superioris anni 1854. Omnibus vero mature perpensis, Emi et Rmi Patres decreverunt Instructionem eidem R. P. D. Archiepiscopo Quebecensi esse tradendam circa memorata Acta et Decreta, eademque ad Instructionis hujus formam compositas probanda atque edenda censuerunt. Sententiam Emorum Patrum per infrum S. C. de Pnda Fide Secrium Smo Dno Nro Pio Div. Provid. P. P. IX, relatam in audientia die 13 Maii 1855. Sanctitas Sua benigne in omnibus probavit, ac Decretum vulgari permisit.

Dat. Romæ ex æd. S. C. de Pnda Fide die 7 Julii 1855.

J. Ph. Card. Franzoni Præfs.

L. S. Al. Barnabo a Secretis.

INDULTUM

De Commemoratione S. Joseph in officiis Sponsalium B. V.

Beatissime Pater,

Quum magna existit devotio hac in regione erga B. Joseph qui olim in patronum Novæ Franciæ electus est, Nos Archiepiscopus et Episcopi Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis humiliter petimus, ut Beatitudo Vestra velit concedere facultatem faciendi commemorationem hujus Sancti in officiis Sponsalium Beatissimæ Virginis.

Quod de Sanctitatis Vestræ indulgentia speramus.

Quebeci die 4 Junii 1854.

† P. F. Archiep: Quebecensis.
† Ig: Ep: Marianopolitanus.
† Patritius Ep: Carrhensis, Adm: Apost:
† J. C. Ep: S. Hyacinthi.
† Jos: Eug: Ep: Bypolit:
† Armandus F. Ma: Ep: Toront:
† Thomas Ep: Trifluvianensis.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa IX, referente infrascripto S. C. de Propda Fide Secretario in audientia diei 13 Maii 1855, benigne annuit juxta petita, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ ex Ædibus S. Cognis de Propda, die et anno ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

L. S. Al. Barnabo a Secretis.

INDULTUM

De translatione Solemnitatum.

Beatissime Pater,

Cum sæpius exoriantur difficultates circa solemnitates quarumdam festivitatum, quæ, virtute indulti die 20 Junii 1852 dati, celebrandæ sunt diebus Dominicis prædictas festivitates sequentibus, et cum frequenter hæ dominicæ sunt alias impeditæ, Nos Archiepiscopus et Episcopi Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis humiliter petimus ut B. V. velit nobis impertiri privilegium die 11 Martii 1837 concessum Episcopo Bajocen. celebrandi scilicet prædictarum festivitatum solemnitates in Dominica proximiori præcedenti non impedita.

Dictum privilegium his verbis constat. Episcopus Bajocen S. R. C. humillime supplicavit ut, in sua Diœcesi, solemnitas Sanctorum Patronorum cujuslibet Parœciæ celebrari valeat Dominica proximiori non impedita sive ipsa festum præcedat sive subsequatur.

Et S. R. C. rescripsit: Pro facultate transferendi festa de quibus in precibus ad Dominicos dies non impeditos festo altioris ritus, vel privilegiatos, in quibus tamen permittitur Missa votiva solemnis de festo translato, dummodo in Cathedrali Missa de Sancto occurrente non omittatur, quatenus vero Dominica proximior sequens sit impedita,

tunc festum ut supra fieri permittitur in Dominica proximiori præcedenti.

Quebeci die 4 Junii 1854.

† P. F. Archiep: Quebecensis.
† Ig: Episc: Marianopolitanus.
† Patritius Ep: Carrhensis, A: Apost:
† J. C. Episc: S. Hyacinthi.
† Armandus F. M. Episc: Tor:
† Th: Ep: Trifluvianus.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa IX, referente infrascripto S. C. de Propda Fide Secretario in audientia diei 13 Maii 1855, precibus perpensis, juxta votum Emorum Patrum benigne annuit juxta petita, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ ex Ædibus S. Cognis de Prop. Fide, die et anno ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quovis titulo.

L. S. Al. Barnabo a Secretis.

INDULTUM

Pro abrogatione quarumdam festivitatum in Kingstonien., Toronto., et Bypolit. Diœcesibus.

Beatissime Pater,

Ut catholici in Kingstoniensi, Torontina et Bypolitana Diœcesibus numero a catholicis cedentes, ab eisque magna ex parte pendentes, ad necessaria vitæ obtinenda, multa, graviaque et in se et suis in familiis incommoda patiuntur

observationem quarumdam festivitatum solemnium, sæpiusque illas servare non possunt, Nos Archiepiscopus et Episcopi Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis humiliter exoramus ut Beatitudo Vestra ad religionis utilitatem promovendam et conscientiarum pacem tuendam, benigne velit pro supradictis Diœcesibus, quemadmodum jamjam factum est Diœcesibus Statuum Fœderatorum, abrogationem permittere Festorum Epiphaniæ, Annuntiationis Bmæ Virginis, Corporis Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Assumptionis et Immaculatæ Conceptionis Bmæ Mariæ Virginis, eorumque festorum solemnitatem in Dominicam transferre. Quod de indulgentia Sanctitatis Vestræ speramus.

Quebeci die 4 Junii 1854.

† P. F. Archiep: Quebecensis.
† Ig: Episc: Marianopolitanensis.
† Patritius Episc: Carrhensis, A: Apost:
† J. C. Episcopus S. Hyacinthi.
† Joseph Eug: Episc: Byp:
† Armandus F. M. Episc: Tor:
† Thomas Episc: Trifluvianensis.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa IX, referente infrascripto S. C. de Propda Fide Secretario in audientia diei 13 Maii, precibus perpensis juxta votum Emorum Patrum, benigne annuit, retentis tamen Festis Epiphaniæ Dni et Immaculatæ Conceptionis B. M. V., et injuncta fidelibus in aliis vel Missæ auditione, vel recitatio-

ne alicujus orationis arbitrio Ordinarii: contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ ex Ædibus S. Cognis de Propda Fide, die et anno ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

L. S. Al. Barna[illegible] a Secretis.

INDULTUM

Pro adjunctione trium Paroeciarum Dioecesi S. Hyacinthi.

Beatissime Pater,

Archiepiscopus et Episcopi Provinciæ Quebecensis in Canada conciliariter congregati, ad pedes Sanctitatis Vestræ provoluti, humiliter petunt ut tres parœciæ, scilicet una a Sancto Antonio, altera a Sancto Marco, tertia a Sancto Matthæo vulgo *Belœil* denominatæ, necnon et partes parœciarum a Sancto Urso, et a Sancto Petro vulgo *Sorel,* situatæ juxta ripam lævam amnis *Richelieu,* detrahantur a diœcesi Marianopolitana, et addantur novæ diœcesi Sancti Hyacinthi, consentientibus duobus Episcopis.

Rationes hujus postulationis eæ sunt: 1. Istæ parochiæ juxta ripam amnis *Richelieu,* proximiores sunt civitati Sancti Hyacinthi quam civitati Marianopoli; 2. Quasi necessariæ sunt ad sustentationem Episcopi Sancti Hyacinthi; 3. Valde utiles forent ad augmentationem sacer-

dotum, cum plures alumni harum parœciarum degentes sint in Seminario Sancti Hyacinthi ad cursum studiorum peragendum.

Quebeci die 5 Junii 1854.

Sanctitatis Vestræ

Filii obsequentissimi,

† P. F. Archiepiscopus Quebecensis.
† IG. Episc: Marianopolitanus.
† PATRITIUS Episc: Carrhensis, A. Ap:
† J. C. Episc: S. Hyacinthi.
† JOSEPH EUG: Episc: Bypolit:
† ARMANDUS F. M. Episc: Tor:
† THOMAS Episc: Trifluvianensis.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa IX, referente infrascripto S. C. de Propda Fide Secretario in audientia diei 13 Maii 1855, perpensis precibus, juxta votum Emorum PP., benigne annuit pro dismembratione trium parœciarum ex diœcesi Marianopolitana, ut diœcesi S. Hyacinthi adjungantur, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ ex Ædibus S. Cognis de Propda Fide, die et anno ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

L. S. AL. BARNABO a Secretis.

INDEX ET ORDO RERUM.

NOMINA

EORUM QUI CONCILIO QUEBECENSI PROVINCIALI II. INTERFUERUNT.

Archiepiscopus,

PETRUS FLAVIANUS TURGEON, METROPOLITANUS.

Episcopi Suffraganei.

1. IGNATIUS BOURGET,
2. PATRITIUS PHELAN,
3. JOANNES CAROLUS PRINCE,
4. JOSEPHUS EUGENIUS BRUNO GUIGUES,
5. ARMANDUS FRANCISCUS MARIA A COMITIBUS DE CHARBONNEL,
6. THOMAS COOKE.

Episcopi Coadjutores.

CAROLUS FRANCISCUS BAILLARGEON, JOSEPHUS LAROQUE.

Sacerdotes.

Aubert, Petrus
Auclair, Josephus
Besserer, Georgius H.
Casault, Ludovicus J.
Cazeau, Carolus F.
Delâge, Franciscus X.
Demers, Franciscus X.
Ferland, Joannes Baptista A.
Gordon, Eduardus
Hamelin, J. R. Leander
Harkin, Petrus H.
Harper, Carolus
Kelly, Olivarius
Labelle, Joannes Baptista
Langevin, Edmundus C. H.
Loranger, Franciscus G.
McDonnell, Æneas
Martin, Felix
Parant, Antonius
Paré, Josephus O.
Pinsonnault, Petrus A.
Raymond, J. Sabinus
Santoni, Jacobus P.
Schneider, Georgius
Ternet, Claudius
Villeneuve, Vincentius L.